Ετος Β' — Αριθμος 70 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 23 Φεβρουαριου 1886

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνος), μυθιστορία Οὐίλκη Κόλλινς, μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου. (Συνέχ.). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (Συνέχ.). — Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ F. Diény.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 6
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ χρυσᾶ 10. Ἐν Ρωσσίᾳ ῥούβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

— Πᾶν ὅ,τι χεῖρες γυναικεῖαι δύνανται νὰ πράξωσι, θὰ τὸ πράξωσιν αἱ ἰδικαί μου. (Σελ. 142).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Δὲν δύναμαι νὰ εἴπω τίνα ἐντύπωσιν παρήγαγεν εἰς τὸν κύριον ἡ ἀγγελία τοῦ λυπηροῦ συμβάντος, διότι δὲν ἤμην παροῦσα. Ὅτε τὸν εἶδον ἦτο λίαν τεταραγμένος, τοῦτο δύναμαι νὰ τὸ βεβαιώσω. Ἐκάθητο εἰς μίαν γωνίαν, ἔχων τὰς χονδράς του χεῖρας ἐπὶ τῶν χονδρῶν του γονάτων, μὲ τὸ βλέμμα ἔντρομον. Ἐφαίνετο μᾶλλον καταβεβλημένος καὶ ἔκπληκτος ἢ τεθλιμμένος. Ἡ κυρία μου ἐφρόντισε περὶ πάντων τῶν χρειωδῶν διὰ τὴν κηδείαν, δι' ἣν πολλὰ χρήματα βεβαίως ἐξωδεύθησαν. Τὸ φέρετρον ἰδίως ἦτο μεγαλοπρεπέστατον. Ὁ σύζυγος τῆς ἀποθανούσης εὑρίσκετο τότε, καθὰ μ' ἐβεβαίωσαν, εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἀλλ' ἡ κυρία μου—ἥτις ἦτο θεία τῆς ἀτυχοῦς νεκρᾶς—ἀπεφάσισε συνενοηθεῖσα μετὰ τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ—ἐν Κώμβερλανδ, νομίζω—συγγενῶν της νὰ ταφῇ τὸ σῶμα ἐκεῖ, εἰς τὸν τάφον ἔνθα ἀνεπαύετο ἡ μήτηρ της. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ κηδεία της ἐγένετο λαμπρὰ καὶ μεγαλοπρεπής, ὁ δὲ κύριός μου ἀπῆλθε διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐνταφιασμόν. Ἔκαμνε μεγάλην ἐντύπωσιν μὲ τὸν μέλανα αὐτοῦ ἱματισμόν, μὲ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην μορφήν του, μὲ τὸν νεκρώσιμον πέπλον εἰς τὸν βραχίονα, μὲ τὸ βραδύ του βῆμα· ὤ! αὐτὸ εἶνε βέβαιον ὅτι ἔκαμνε πολλὴν ἐντύπωσιν.

Περαίνουσα ἀπαντῶ ὡς ἑξῆς διὰ τὰς γενομένας μοι ἐρωτήσεις:

1ον Ὅτι οὔτ' ἐγὼ οὐδ' οἱ ἄλλοι ὑπηρέται εἴδομέν ποτε τὸν κύριόν μας δίδοντα ἰδιοχείρως εἰς τὴν κυρίαν Κλάϋδ οἱονδήποτε φάρμακον.

2ον Ὅτι οὐδέποτε καθόσον γινώσκω καὶ πιστεύω, ἔμεινε μόνος ἐντὸς τοῦ θαλάμου μετὰ τῆς κυρίας Κλάϋδ.

3ον Ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ

εἴπω τί παρήγαγε τὸν αἰφνίδιον τρόμον εἰς τὴν κυρίαν Κλάϋδ, κατὰ τὸ λέγειν τῆς κυρίας μου, ὅτε ἀφίκετο τὴν πρώτην φορὰν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ ἀφορμὴ τοῦ τρόμου ἐκείνου ἔμεινεν ἀνεξήγητος διὰ παντὸς τόσον εἰς ἐμὲ ὅσον καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ συναδέλφους μου.

Ἡ παροῦσα ἔκθεσις ἀνεγνώσθη ἐπὶ παρουσίᾳ μου ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Οὐδὲν ἔχω νὰ προσθέσω καὶ οὐδὲν ν' ἀφαιρέσω ἐξ αὐτῆς. Τὴν ἐπιβεβαιῶ μεθ' ὅρκου ὡς ἀληθὴς χριστιανή. Περιέχει πλήρη καὶ καθαρὰν τὴν ἀλήθειαν.

(Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀντὶ ὑπογραφῆς εὑρίσκηται σταυρὸς χαραχθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐσθὴρ Πίγχορν.) †

Β'

Ἔκθεσις τοῦ Ἰατροῦ.

Ἐν τῷ ληξιαρχικῷ γραφείῳ τοῦ διαμερίσματος ἔνθα συνέβη ὁ θάνατος περὶ οὗ κατωτέρω γίνεται λόγος.

Ὁ ὑποφαινόμενος πιστοποιῶ ὅτι ἐθεράπευον τὴν κυρίαν Κλάϋδ, ἐτῶν εἴκοσιν ἑνός, ὅτι τὴν ἐπεσκέφθην διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ἡμέραν Πέμπτην 25 Ἰουλίου 1850, ὅτι ἀπεβίωσε κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 5 οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ «Φόρεστ - Ρώδ» ἐν Σαὶν - Τζώνς - Γούδ καὶ ὅτι ὁ θάνατός της προῆλθεν ἐξ ἀνευρίσματος. Ἀγνοῶ ἐπὶ πόσον διήρκεσεν ἡ ἀσθένειά της.

(Ὑπογεγραμμένος) ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΓΟΥΔΡΙΚ

ἰατρὸς

κατοικῶν ἐν Σαὶντ - Τζώνς - Γούδ, ὁδὸς Κήπων τοῦ Κρούδων 12.

Γ'

Ἔκθεσις τῆς Ἰωάννας Γκόουλδ.

Ἐγὼ ἐπεφορτίσθην παρὰ τοῦ κυρίου Γούδρικ νὰ φροντίσω δεόντως περὶ τῆς νεκρωσίμου παρασκευῆς τοῦ σώματος τῆς κυρίας Κλάϋδ, ἀποθανούσης ἐν τῇ ἀναφερομένῃ εἰς τὸ ἀνωτέρω πιστοποιητικὸν οἰκίας. Εὗρον τὸ σῶμα ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ὑπηρετρίας Ἐσθὴρ Πίγχορν. Ἔμεινα πρὸς φύλαξιν αὐτοῦ καὶ τὸ παρεσκεύασα διὰ νὰ ἐνταφιασθῇ καταλλήλως.

Ἐπὶ παρουσίᾳ μου ἀπετέθη εἰς τὸ φέρετρον, ὅπερ εἶδον ἰδίοις ὄμμασι νὰ κλεισθῇ καὶ νὰ καρφωθῇ δι' ἑλικοειδῶν ἥλων πρὶν ἀποκομισθῇ. Τούτου γενομένου καὶ ὄχι πρότερον, ἐπληρώθην διὰ τὴν ἐργασίαν μου καὶ ἀπῆλθον. Παραπέμπω εἰς τὸν κύριον Γούδρικ πάντα βουλόμενον νὰ λάβῃ πλείονας πληροφορίας περὶ τῆς φιλαληθείας καὶ τῆς ὁπολήψεώς μου. Αὐτὸς δύναται νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι πρέπει νὰ πιστεύσωσι τοὺς λόγους μου καὶ ὅτι ὅσα εἶπα εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια.

(Ὑπογεγραμμένη) ΙΩΑΝΝΑ ΓΚΟΟΥΛΔ

Δ'

Ἔκθεσις τοῦ ἐπιτυμβίου λίθου.

Ἀφιέρωται τῇ μνήμῃ τῆς Λαύρας λαίδης Κλάϋδ, συζύγου τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάϋδ βαρωνέτου, ἰδιοκτήτου τοῦ Μπλὰκ - οὐάτερ - Πάρκ, ἐν Χαμψίαρ, καὶ θυγατρὸς τοῦ εὐπατρίδου Φιλίππου Φαίρλη ἐκ Λίμμεριτζ - Χάουζ, τῆς ἐνορίας ταύτης. Ἐγεννήθη τὴν 27 Μαρτίου 1829, ἐνυμφεύθη τὴν 22 Δεκεμβρίου 1849· ἀπεβίωσε τὴν 25 Ἰουλίου 1850.

Ε'

Ἔκθεσις τοῦ Βάλτερ Χαρτράϊτ.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους τοῦ 1850 ἐγὼ καὶ ὅσοι τῶν συντρόφων μου ἐπεζήσαμεν, ἐγκατελείψαμεν, διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πατρίδα μας, τὰς ἐρήμους καὶ τὰ δάση τῆς κεντρῴας Ἀμερικῆς. Φθάσαντες εἰς τὴν παραλίαν ἐπεβιβάσθημεν εἰς πλοῖον ἀποπλέον εἰς Ἀγγλίαν. Ἀλλὰ τὸ πλοῖόν μας ἐναυάγησεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ· ἐγὼ δὲ ἤμην ἐκ τῶν ὀλίγων, οἵτινες διεσώθησαν ἐκ τοῦ ναυαγίου. Ἦτο ἡ τρίτη φορὰ καθ' ἣν ἐσωζόμην ἐκ τοῦ θανάτου, τὴν πρώτην φορὰν ἐκ τοῦ πυρετοῦ, τὴν δευτέραν ἐκ τῶν Ἰνδῶν καὶ τὴν τρίτην ἐκ τῆς θαλάσσης. Καὶ εἰς τὰς τρεῖς περιστάσεις εἶδον τὸν θάνατον λίαν ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τὰς τρεῖς φορὰς ἐξῆλθον ἀβλαβὴς ἐκ τοῦ κινδύνου.

Τοὺς διασωθέντας ναυαγοὺς παρέλαβε καὶ περιέθαλψεν ἀμερικανικὸν πλοῖον πλέον εἰς Λιβερπούλην, ὅπερ κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα τοῦτον τὴν 13ην Ὀκτωβρίου 1850. Ἀπεβιβάσθημεν ἀργὰ κατὰ τὸ ἀπόγευμα, ἔρθασα δὲ εἰς Λονδῖνον τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν.

Αἱ παροῦσαι σελίδες δὲν γράφονται ὅπως ἀπομνημονεύσωσι τὰς περιπλανήσεις μου καὶ τοὺς κινδύνους οὓς ὑπέστην μακρὰν τῆς πατρίου μου χώρας. Τὰ αἴτια, ἅτινα μὲ παρέσυρον τόσον μακρὰν τῆς πατρίδος καὶ τῶν φίλων μου, εἰσὶν ἤδη γνωστά. Ἀπὸ τῆς ἐκουσίας ταύτης ἐξορίας ἐπιστρέφω ἀναζωογονημένος, ὡς ἱκέτευσα τὸν οὐρανόν, ὡς ἤλπισα, ὡς ἀνέμενον ἐν βεβαιότητι. Ἐκρατύνθην, βαπτισθεὶς εἰς τὰ ὕδατα νέας ζωῆς. Εἰς τὴν μακρὰν δοκιμασίαν τῶν κινδύνων καὶ τῶν ἀλλεπαλλήλως καὶ ἄνευ ἀνακωχῆς ἐπερχομένων κρίσεων, ἡ θέλησίς μου ἐνισχύθη, ἡ καρδία μου ἐκραταιώθη, ἡ δὲ διάνοιά μου διεπλάσθη οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἐλπίζῃ εἰμὴ εἰς ἑαυτὴν καὶ μόνην. Ἀνεχώρησα διὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὰς ἀπειλὰς τοῦ μέλλοντος· νῦν ἐπιστρέφω διὰ ν' ἀντιμετωπίσω αὐτάς, ὅπως ὀφείλει πᾶς θαρραλέος ἀνήρ, ὅπως ἀντιμετωπίσω αὐτὰς μὲ τὴν ἀναπόφευκτον θυσίαν παντὸς καὶ οἱουδήποτε ἐγωϊσμοῦ — καθὰ ἤδη προέβλεπον — ὃν ἀναγκαίως ἤθελον ὀφείλει νὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν. Τῷ ὄντι ἠσθανόμην ἐμαυτὸν ὅλως ἀπηλαγμένον ἀπὸ πάσης ἐκ τοῦ παρελθόντος πικρίας, ὄχι ὅμως καὶ ἐκ τῶν μελαγχολικῶν ἐκείνων ἀναμνήσεων καὶ τρυφερῶν συμπαθειῶν, ἃς μοὶ ἐκληροδότησεν ἐποχὴ τόσον δι' ἐμὲ ἀξιομνημόνευτος. Ἐξηκολούθουν νὰ θεωρῶ καὶ νὰ αἰσθάνωμαι ὡς συμφορὰν ἀνεπανόρθωτον τὴν μεγάλην ἐκείνην πλάνην, ἣν ὑπέστην ἐν τῇ ζωῇ μου· πλὴν εἶχα διδαχθῆ ἐπὶ τέλους νὰ τὴν ὑποφέρω. Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ πλοῖον μ' ἔφερε μακρὰν τῆς παραλίας καὶ τὸ τελευταῖόν μου βλέμμα ἔπιπτεν ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς ἀκτῆς, ἡ Λαύρα Φαίρλη ἦτο τὸ μόνον ἀντικείμενον τῶν διαλογισμῶν μου. Ἡ Λαύρα Φαίρλη ἐπίσης ἦτο τὸ μόνον ἀντικείμενον τῶν λογισμῶν μου τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἑτέρα ναῦς μ' ἐπανέφερε καὶ ὅτε εἰς τὰς πρώτας τῆς ἠοῦς λάμψεις διέκρινα τὴν γεννέθλιον γῆν.

Ὅπως ἡ καρδία μου ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ παρελθόντος ἔρωτός μου, οὕτω καὶ ἡ γραφίς μου χαράσσει ὄνομα μὴ ὑφιστάμενον πλέον. Τὴν ἀποκαλῶ ἀκόμη Λαύραν Φαίρλη. Ἀναλογιζόμενος αὐτήν, λαλῶν περὶ αὐτῆς μοὶ ἀποβαίνει σκληρὸν νὰ τὴν ἀποκαλῶ διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ συζύγου της.

Δὲν ἀπαιτοῦνται πλείονες ἐξηγήσεις ὅπως δικαιολογηθῇ ἡ ἐκ νέου ἐμφάνισίς μου εἰς τὰς σελίδας ταύτας. Ἡ παροῦσα διήγησις θὰ ἐξακολουθήσῃ, ἂν ἔχω τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος νὰ τὴν συνεχίσω.

Αἱ πρῶταί μου ἀνησυχίαι καὶ αἱ πρῶταί μου ἐλπίδες συνεκεντρώθησαν, ἅμα τῇ ἀνατολῇ τῆς ἡμέρας, ἐπὶ τῆς μητρός μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου. Ἠσθανόμην τὴν ἀνάγκην νὰ προετοιμάσω αὐτὰς εἰς τὴν χαράν, εἰς τὴν ἔκπληξιν, ἣν θὰ ἐδοκίμαζον ἐπαναβλέπουσαί με μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας δὲν εἶχον λάβει καμμίαν εἴδησιν περὶ ἐμοῦ καὶ ἠγνόουν τί εἶχα ἀπογείνει. Ἐνωρὶς ἔπεμψα ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἐν Χαμπστὲδ ἀγροτικὴν ἔπαυλιν καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν μετέβην καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐκεῖ.

Μετὰ τὰς πρώτας διαχύσεις, ἀφοῦ βαθμηδὸν ἀποκατέστη μεταξύ μας ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἀπάθεια τῶν παρωχημένων χρόνων, διέκρινα ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς μητρός μου κάτι τι, ὅπερ μὲ προειδοποιεῖ ὅτι κρυφία τις θλῖψις ἐβάρυνε τὴν καρδίαν της. Δὲν περιείχετο μόνον στοργή, ἀλλὰ καὶ λύπη εἰς τὰ ἀνήσυχα βλέμματα, ἅτινα διαρκῶς ἔρριπτεν ἐπ' ἐμοῦ, οἶκτος περιείχετο εἰς τὸ κίνημα τῆς χειρός της, δι' ἧς βραδέως ἀλλ' ἐγκαρδίως ἔσφιγγε τὴν ἰδικήν μου.

Δὲν εἴχομεν μυστικὰ πρὸς ἀλλήλους. Ἐγίνωσκεν αὐτὴ τίνι τρόπῳ αἱ ἐλπίδες τῆς ζωῆς μου εἶχον ναυαγήσει· ἐγίνωσκε διατί εἶχον ἀναχωρήσει μακρὰν αὐτῆς. Μία ἐρώτησις ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων μου, καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἐπεθύμουν νὰ δώσω τόνον ὅσον τὸ δυνατὸν ἠρεμώτερον, ἤθελα νὰ τὴν ἐρωτήσω ἐὰν εἶχε φθάσει δι' ἐμὲ ἐπιστολή τις ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, καὶ ἂν εἶχε νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃ εἰδήσεις περὶ τῆς ἀδελφῆς της. Ἀλλ' ὅτε προσέβλεψα τὴν μητέρα μου κατὰ πρόσωπον, δὲν ἐτόλμησα, μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις μου, νὰ τῇ ἀποτείνω τοιαύτας ἐρωτήσεις. Ἀνήσυχος καὶ περίφροντις ἠδυνήθην μόλις νὰ τῇ εἴπω, προφανῆ καταβάλλων προσπάθειαν,

— Ἔχεις τίποτε νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃς;

Ἡ ἀδελφή μου, ἥτις ἐκάθητο ἀντικρύ μου, ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ἡ μήτηρ μου ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον ἐφ' οὗ ἐκαθήμην καὶ μὲ ἐνηγκαλίσθη. Ἔτρεμον οἱ βραχίονες τῆς προσφιλοῦς μοι μητρὸς καὶ δάκρυα ἄφθονα ἔρρεον ἐπὶ τῆς μορφῆς της, ἐφ' ἧς ἀπετυποῦτο στοργὴ τόσον πιστὴ πρὸς ἐμέ.

— Βάλτερ! ἐψιθύρισε, προσφιλέσαττέ μου Βάλτερ, ἡ καρδία μου αἱμάσσει ἕνεκα σοῦ! Τέκνον μου! ἀγαπητόν μου τέκνον . . . ἔχε θάρρος, ἐνθυμήσου ὅτι σοὶ ἀπομένω ἐγὼ ἀκόμη! . . .

Ἡ κεφαλή μου ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας μοὶ ἔλεγε τὰ πάντα!

. . . . . .

Ἦτο ἡ πρωΐα τῆς τρίτης ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς μου ἡμέρας, ἡ πρωΐα τῆς 16ης Ὀκτωβρίου.

Ἔμεινα μετὰ τῆς οἰκογενείας μου, καταβαλὼν πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἀποκρύψω τὴν πικρίαν τὴν δηλητηριάσασαν τὴν χαρὰν ἣν ἠσθανόμην εὑρισκόμενος πλησίον αὐτῶν. Ἔπραξα πᾶν ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος δύ-

ναται νὰ πράξῃ, ὅπως ἀνορθωθῇ μετὰ βιαίαν πτῶσιν, ὅπως ἐγκαρτερήσω ζῶν, ὅπως ἐμποδίσω τὴν ἄμετρον λύπην μου νὰ μετατραπῇ εἰς ἀπελπισίαν καὶ διαμορφώσω αὐτὴν οὕτως ἀπεναντίας, ὥστε νὰ μετατραπῇ εἰς τρυφερὰν μελαγχολίαν. Ἀλλ' αἱ προσπάθειαί μου ὑπῆρξαν μάταιαι. Κανὲν δάκρυ δὲν ἀνέβλυζεν ἀπὸ τὰ φλογερά μου ὄμματα διὰ νὰ μὲ ἀνακουφίσῃ." Δὲν εὕρισκον παρηγορίαν οὔτε ἐκ τῆς συμπαθείας τῆς ἀδελφῆς μου, οὔτε εἰς τὴν φιλόστοργον ἀφοσίωσιν τῆς μητρός μου.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνεκάλυψα αὐταῖς τὴν καρδίαν μου. Ἀφῆκα ἐπὶ τέλους νὰ ἐξέλθωσι τῶν χειλέων μου οἱ λόγοι οὓς ἐπόθουν νὰ προφέρω, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ μήτηρ μου μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ Λαύρα Φαίρλη δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ ζωῇ.

— Ἀφήσατέ με ν' ἀπομακρυνθῶ, εἶπον αὐταῖς, ν' ἀπομακρυνθῶ μόνος ἐπί τινας ἡμέρας. Θὰ δυνηθῶ ἴσως νὰ ὑποστῶ κάλλιον τὸ ἄχθος τοῦτο, ἂν ἴδω μίαν φορὰν ἀκόμη τοὺς τόπους ἔνθα τὴν εἶδον, νὰ γονυπετήσω καὶ προσευχηθῶ παρὰ τὸν τάφον ἔνθα τὴν ἐναπέθηκαν ν' ἀναπαυθῇ διὰ παντός.

Καὶ οὕτω ἐπεχείρησα τὸ ταξείδιόν μου, μεταβαίνων εἰς τὸν τάφον τῆς Λαύρας Φαίρλη.

Ἦτο ἑσπέρα γαληνιαία τοῦ φθινοπώρου ὅτε κατῆλθον εἰς τὸν ἔρημον σταθμὸν καὶ ἀνεχώρησα ἐκεῖθεν μόνος καὶ πεζὸς διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, ἥτις ἦτο ἀείποτε παροῦσα εἰς τὴν μνήμην μου. Ὁ ἥλιος, ἀποκλίνων πρὸς τὴν δύσιν, ἐξέπεμπε τὰς ὠχρὰς ἀκτῖνάς του διὰ μέσου ἐλαφροῦ πέπλου λευκῶν νεφῶν, ἡ ἀτμοσφαίρα ἦτο χλιαρὰ καὶ ἤρεμος· ἐπὶ τοῦ ἐρήμου καὶ ἀταράχου τοπείου ἐβάρυνεν, ὡς μελαγχολικὴ σκιά, ἡ ἐπίδρασις τοῦ φθινοπώρου.

Ἔφθασα εἰς τὰ ἔλη, ἀνῆλθον τὸν λόφον καὶ περιέβαλον δι' ἑνὸς βλέμματος τὴν μακρὰν ἀτραπόν· τὰ βλέμματά μου ἐπανεῖδον μακράν, ἀπώτατα, τὰς γνωρίμους συστάδας τῶν δένδρων τοῦ κήπου· τὸ ἀμμόστρωτον ἡμικύκλιον ἐν ᾧ ἐσταμάτων αἱ ἅμαξαι· τὰ λευκὰ ὑψηλὰ τείχη τοῦ Λίμμεριτζ-Χάουζ. Αἱ διάφοροι περιπέτειαι τῆς ἐπικινδύνου ξενητείας μου, αἵτινες ἐπὶ μακροὺς μῆνας ἀπησχόλησαν τὴν ζωήν μου, ἐξηλείφθησαν πᾶσαι ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου, καταπεσοῦσαι εἰς κόνιν καὶ ἐκμηδενισθεῖσαι ἐκ τοῦ μαγικοῦ ἀποτελέσματος τοῦ θεάματος ἐκείνου. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο μόλις χθὲς ὅτε οἱ πόδες μου εἶχον πατήσει διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο, τὸ κεκαλυμμένον ὑπὸ εὐωδῶν ἐρεικῶν. Ἐνόμιζον ὅτι ἔμελλον νὰ τὴν ἐπανίδω μετ' ὀλίγον, ἐρχομένην πρὸς ἀπάντησίν μου, μὲ τὸ πρόσωπον σκιαζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀχυρίνου αὐτῆς σκιαδίου, μὲ τὴν ἀπέριττον αὐτῆς ἐσθῆτα φρίσσουσαν εἰς τὴν πνοὴν τῆς αὔρας καὶ κρατοῦσαν εἰς τὰς χεῖρας τὸ λεύκωμα ἐκεῖνο, τὸ περιέχον σελίδας τόσον προσφιλεῖς.

Ὦ τάφε! ἔχεις καὶ σὺ τὸ νεῖκός σου. Ὦ θάνατε! ἔχεις τὸ κέντρον σου!

Ἐστράφην πρὸς ἄλλο σημεῖον. Κάτωθεν ἔκειτο ἡ στενὴ κοιλάς, ὁ μονήρης καὶ ἡσυχος ναΐσκος, μὲ τοὺς φαιοὺς τοίχους, ἡ ἀψὶς ὑφ' ἣν εἶχον ἀναμείνει τὴν ἄφιξιν τῆς Λευκοφόρου· τὰ μικρὰ ὑψώματα, τὰ περιβάλλοντα τὸ νεκροταφεῖον, ὁ ψυχρὸς ῥύαξ, ὁ ῥέων μετὰ ψιθύρου ἐπὶ τῆς χαλικώδους αὐτοῦ κοίτης. Ἄνωθεν τοῦ τάφου ἠγείρετο κομψὸς καὶ λευκάζων ὁ μαρμάρινος σταυρός. Ὑπὸ τὸ μάρμαρον ἐκεῖνο ἀνεπαύοντο ὁμοῦ ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ!

Ἐπλησίασα. Καὶ πάλιν διεσκέλισα τὸν λίθινον φραγμόν, τὸν μόλις ὑπὲρ τὸ ἔδαφος ἀνυψούμενον καὶ εἰσῆλθον ἀσκεπὴς εἰς τὸν ἱερὸν περίβολον. Τὸ σέβας καὶ ἡ λύπη ἤρχοντο νὰ προσφέρωσι τελευταίαν ἔνδειξιν τιμῆς εἰς τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν ἀγαθότητα.

Ἐσταμάτησα πρὸ τοῦ βάθρου, ἐφ' οὗ ἠγείρετο ὁ σταυρός. Ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως αὐτοῦ, τῆς πλησιεστέρας πρὸς ἐμέ, εἶχε χαραχθῇ προσφάτως ἐπιγραφή, ἐφ' ἧς ἔπεσε τὸ βλέμμα μου. Προσεπάθησα ν' ἀναγνώσω τὰ μελανά, ἀνηλεῆ ἐκεῖνα γράμματα, ἅτινα μὲ σκληρὰν ἀκρίβειαν διηγοῦντο τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου της. Ἠδυνήθην ν' ἀναγνώσω μέχρι τοῦ ὀνόματος:

ΑΦΙΕΡΩΤΑΙ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ...

Οἴμοι! ποῦ ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι, οἱ τόσον γαλανοὶ καὶ περιπαθεῖς, οἱ θολούμενοι ὑπὸ τῶν δακρύων; ποῦ ἡ ξανθὴ ἐκείνη κεφαλή, ἥτις χαύνως ἔκλινε πρὸς τὸ ἓν μέρος; ἐνεθυμήθην τὸν ἀθῶόν της ἀποχαιρετισμὸν ὅτε μὲ ἱκέτευε νὰ τὴν ἐγταλείψω! Ἐπεθύμουν νὰ διετήρουν ἀνάμνησιν περὶ αὐτῆς ἧττον θλιβεράν, ἀλλ' αὐτὴν τὴν ἀνάμνησιν εἶχον ἀποκομίσει διαρκῶς ἐν ἐμοὶ μέχρι τοῦ τάφου της!

Διὰ δευτέραν φορὰν προσεπάθησα ν' ἀναγνώσω τὴν ἐπιγραφήν. Διέκρινα εἰς τὸ βάθος τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ θανάτου της, καὶ ἄνωθεν... ἄνωθεν, μεταξὺ τῶν κεχαραγμένων ἐπὶ τοῦ μαρμάρου γραμμῶν, ἦτο ἓν ὄνομα, ὅπερ ἐτάρασσε τὰς σκέψεις μου καὶ τὰς ἀπεπλάνει. Μετέβην εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τάφου, ὅπου δὲν ὑπῆρχε καμμία ἐπιγραφή, καμμία ἀνθρώπινος βεβήλωσις παρεντιθεμένη βιαίως μεταξὺ τοῦ πνεύματός της καὶ τοῦ ἰδικοῦ μου.

Ἐγονυπέτησα παρὰ τὸν τάφον. Ἐξέτεινα τὰς χεῖρας καὶ ἐστήριξα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μαρμάρου[1]· ἔκλεισα τοὺς βεβαρυμένους ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴ βλέπω οὔτε τὴν γῆν, ἥτις περιέβαλλεν αὐτό, οὐδὲ τὸ φῶς τὸ φωτίζον αὐτὸ ἄνωθεν. Ἴσως τοιουτοτρόπως ἠδύνατο ἡ ἀγαπητὴ σκιά της νὰ κατέλθῃ πρὸς ἐμέ... Ὦ σύ, ἣν ἠγάπησα, ἡ καρδία μου δύναται τώρα νὰ σοὶ λαλήσῃ ἐλευθέρως! Χθές, χθὲς μόλις ἀπεχωρίσθημεν! Χθὲς μόλις ἡ φρικιῶσα χείρ σου ἐσφίγγετο ὑπὸ τῆς ἰδικῆς μου! Χθὲς μόλις οἱ ὀφθαλμοί μου ἔρριπτον ἐπὶ σοῦ τὸ τελευταῖον βλέμμα! Ὦ ἀγάπη μου!.. μόνη μου καὶ τελευταία ἀγάπη!..

. . . . . .

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα εἶχε παρέλθει καὶ ἡ σιωπὴ ἐπεζητείνετο ἀτάραχος ἐπὶ τοῦ πέριξ χώρου.

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 69.

Μετὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας τῆς οὐρανίου γαλήνης, ὁ πρῶτος κρότος ὃν ἤκουσα ἦτο ἐλαφρὰ πνοὴ ἀνέμου, σείουσα τὰ ἐν τῷ κοιμητηρίῳ φυόμενα ὑψηλὰ χόρτα. Ἤκουσα αὐτὸν ἠρέμα πλησιάζοντα πρὸς ἐμὲ ὅτε ἐγένετο εὐκρινέστερος εἰς τὴν ἀκοήν μου. Ἐφαίνετο κρότος βημάτων πλησιαζόντων, ἅτινα κατόπιν ἐσταμάτησαν.

Ὑψωσα τὸ βλέμμα.

Ὁ ἥλιος ἤδη ἔδυεν. Τὰ νέφη εἶχον ἐξαφανισθῆ, τὸ φῶς ἔπιπτε πλαγίως γλυκὺ καὶ χρυσοῦν ἐπὶ τῶν κλιτύων τῶν πέριξ λοφίσκων. Εἰς τὴν γαλήνιον ἐκείνην κοιλάδα τοῦ θανάτου ἡ ἡμέρα ἔθνησκε διαγῆς καὶ ἤρεμος.

Ἔμπροσθέν μου, ἐντὸς τοῦ κοιμητηρίου, ὀρθίας τὴν μίαν παρὰ τὴν ἄλλην, διαγραφομένας ὑπὸ τὴν ψυχρὰν τοῦ οὐρανοῦ λάμψιν, εἶδον δύο γυναῖκας. Ἐκύτταζον πρὸς τὸν τάφον, πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὑρισκόμην.

Δύο γυναῖκες!

Προέβησαν ἀκόμη ὀλίγον καὶ πάλιν ἐστάθησαν. Εἶχον καταβιβασμένους τοὺς πέπλους ἐπὶ τῆς μορφῆς, ἥτις μοὶ ἀπεκρύπτετο οὕτως. Ὅτε ἐστάθησαν, μία ἐξ αὐτῶν ἀνύψωσε τὸν πέπλον. Ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν λάμψιν τῆς ἀμφιλύκης ἀνεγνώρισα τὴν μορφὴν τῆς Μαριάννας Χάλκομβ.

Ἡ ὄψις της ἦτο ἠλλοιωμένη· ἐφαίνετο γηράσασα κατὰ πολλὰ ἔτη! Οἱ μεγάλοι ἔκπληκτοι ὀφθαλμοί της ἐξέφραζον ἀτενίζοντές με παράδοξον τρόμον, ἡ δὲ ὠχρὰ καὶ ἰσχνὴ μορφή της ἐνέπνεεν οἶκτον. Ἡ λύπη, ὁ τρόμος, ἡ στενοχωρία ἦσαν κεχαραγμένα ἐπ' αὐτῆς, ὡς διὰ σιδήρου πεπυρακτωμένου.

Ἀφήσας τὸν τάφον ἐποίησα ἓν βῆμα πρὸς αὐτήν. Πλὴν αὐτὴ δὲν ἐκινήθη· δὲν ἐπρόφερε λέξιν. Ἡ πεπλοφόρος σύντροφός της ἀφῆκεν ἀσθενῆ κραυγήν. Ἐσταμάτησα ἀμέσως. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἐφαίνετο στειρεύσασα ὅλως διόλου ἐν ἐμοὶ καὶ φρικίασις ἀπεριγράπτου τρόμου διέδραμε τὸ σῶμά μου ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἡ ἔχουσα κεκαλυμμένην τὴν μορφὴν διὰ τοῦ πέπλου ἀπεμακρύνθη τῆς συντρόφου της καὶ βραδέως ἐπλησίασε πρὸς ἐμέ. Ἀπομείνασα μεμονωμένη καὶ ἀκίνητος ἡ Μαριάννα Χάλκομβ ὡμίλησεν. Ἦτο ἡ αὐτὴ φωνή, ἣν εἶχον ἀκούσει τοσάκις ἄλλοτε· ἡ φωνή της δὲν εἶχε μεταβληθῆ, ὅπως τὸ ἔκπληκτον βλέμμα της, ὅπως τὸ λιπόσαρκον πρόσωπόν της.

Τὴν ἤκουσα προφέρουσαν, διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης ἐν τῇ ἐπικρατούσῃ πέριξ σιγῇ, τὰς λέξεις ταύτας:

— Τὸ ὄνειρόν μου!.. τὸ ὄνειρόν μου!

Ἐγονυπέτησε καὶ ἐγείρουσα πρὸ τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἱκέτιδας:

— Πάτερ! εἶπε δὸς αὐτῷ τὴν δύναμιν! Πάτερ! ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ πειρασμοῦ βοήθησέ τον!

Ἡ ἑτέρα γυνὴ προὐχώρει· προὐχώρει βραδέως καὶ ἐν σιγῇ. Καὶ ἐγὼ τὴν ἔβλεπον, ἔβλεπον αὐτὴν μόνην ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Ἡ δεομένη ὑπὲρ ἐμοῦ φωνὴ ἐγένετο βαθμηδὸν ἀσθενεστέρα καὶ ἐφάνη σχεδὸν ἐκλιποῦσα. Εἶτα ἀνακτῶσα αἴφνης δύναμιν

με ἔκφρασιν τρόμου, μὲ ἔκφρασιν ἀπελπισίας μ' ἐξώρκισε ν' ἀπομακρυνθῶ.

'Αλλ' ἡ πεπλοφόρος γυνὴ μὲ εἶχε κυριεύσει ψυχῇ καὶ σώματι. 'Εσταμάτησεν εἰς τὴν ἀντίθετον ἄκραν τοῦ τάφου. 'Ιστάμεθα ἀντικρὺ ἀλλήλων καὶ μεταξὺ ἡμῶν παρενετίθετο ἡ ἐπιτύμβιος πλάξ. Αὐτὴ ἦτο παρὰ τὸ βάθρον, ὅπου ἦτο ἡ ἐπιγραφή. 'Η ἐσθής της ἔψαυε σχεδὸν τὰ μελανὰ γράμματα.

'Εν τούτοις ἡ φωνὴ ἐπλησίαζε, γενομένη βαθμηδὸν ἰσχυροτέρα καὶ ἐμφαντικωτέρα.

— Κρύψε τὸ πρόσωπόν σου! ἔλεγε. Καὶ σεῖς, σεῖς μὴ τὴν κυτταζετε! Ὦ, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ! φεισθῆτε αὐτῆς!..

'Η ἄγνωστος ἀνήγειρε τὸν πέπλον.

«'Αφιέρωται τῇ μνήμῃ τῆς Λαύρας λαίδης Κλάϋδ...»

'Η Λαύρα, λαίδη Κλάϋδ, ὀρθία παρὰ τὴν ἐπιτάφιον ἐπιγραφήν, ἠτένιζεν ἐμὲ εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ τάφου.

Ἐνταῦθα λήγει ἡ δευτέρα ἐποχὴ τοῦ διηγήματος.

ΕΠΟΧΗ ΤΡΙΤΗ

Συνέχεια τῆς διηγήσεως ὑπὸ Βάλτερ Χαρτράϊτ.

'Ανοίγω ἐκ νέου τὸ βιβλίον εἰς νέαν σελίδα. 'Η διήγησίς μου παρέρχεται ἐν σιγῇ τὸ διάστημα μιᾶς ἑβδομάδος.

'Οφείλω ν' ἀφήσω ἐν τῇ λήθῃ τὴν ἱστορίαν τῶν ὀκτὼ ἐκείνων ἡμερῶν. 'Οσάκις ἀναλογίζομαι αὐτὰς δειλιῶ, καὶ ἡ διάνοιά μου περιβάλλεται ὑπὸ ζόφου, ἐν ᾧ οὐδὲν πλέον διακρίνω. Τὸ τοιοῦτο θὰ ἦτο πάντῃ ἀνάρμοστον καὶ ἀδύνατον, ἂν τὸ νῆμα δι' οὗ δυνάμεθα νὰ παρακολουθῶμεν μίαν πρὸς μίαν, πάσας τὰς φάσεις τῆς πολυπλόκου ταύτης διηγήσεως, ἀπέμενεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς χεῖράς μου.

Νέα ἄποψις ἐφάνη αἴφνης πρὸ ἐμοῦ, ὡς εἰκὼν εὐρύχωρος φαινομένη ἀπροσδοκήτως εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἀνερχομένου ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους. 'Η ζωή μου πᾶσα διὰ μιᾶς μετεβλήθη καὶ νέος σκοπὸς παρουσιάσθη εἰς τὴν δραστηριότητά μου· αἱ ἐλπίδες μου, οἱ φόβοι μου, οἱ ἀγῶνές μου, αἱ προλήψεις μου, τὰ συμφέροντά μου ἐτροποποιήθησαν καθ' ὁλοκληρίαν καὶ ἐστράφησαν πρὸς νέαν διεύθυνσιν. Διέκοψα τὴν διήγησίν μου ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ ἐρήμου ναΐσκου τοῦ Λίμμεριτζ· ἐπαναλαμβάνω αὐτὴν μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῆς κινήσεως μιᾶς τῶν ὁδῶν τοῦ Λονδίνου.

'Η ὁδὸς κεῖται εἰς μίαν τῶν πολυανθρωποτέρων καὶ πενιχροτέρων συνοικιῶν. Τὸ ἰσόγειον μιᾶς τῶν οἰκιῶν κατέχεται ὑπὸ τοῦ ἐργαστηρίου πτωχοῦ τινος πωλητοῦ ἐφημερίδων· τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον πάτωμα ἀποτελοῦσι δύο οἰκήματα μετ' ἐπίπλων πενιχρότατα.

'Ενῳκίασα ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα ἀμφότερα τὰ οἰκήματα ταῦτα. 'Εγὼ κατοικῶ εἰς τὸ ἀνώτερον πάτωμα, ἔχων εἰς τὴν διάθεσίν μου ἓν δωμάτιον πρὸς ἐργασίαν καὶ ἕνα κοιτῶνα. Κάτωθεν τῶν ἰδικῶν μου δωματίων κατοικοῦσιν, ὑπὸ ὄνομα ἐπίσης ψευδές, δύο γυναῖκες, ἃς παρουσίασα ὡς ἀδελφάς μου. Κερδίζω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἰχνογραφῶν καὶ χαράσσων ξυλογραφίας· αἱ ἀδελφαί μου ὑποτίθεται ὅτι μὲ βοηθοῦσι καὶ αὐταί, ἀναδεχόμεναι παρὰ διαφόρων ραπτικὴν ἐργασίαν. Τὸ πτωχικόν μας ἐνδιαίτημα, τὸ ταπεινὸν ἔργον, ἡ πλαστὴ συγγένεια, τὸ ψευδὲς ὄνομα, ταῦτα πάντα μᾶς χρησιμεύουσιν ὅπως μείνωμεν κεκρυμμένοι ἐντὸς τοῦ δάσους αὐτῶν τῶν οἰκιῶν, ὅπερ καλεῖται Λονδῖνον. Δὲν συγκαταλεγόμεθα πλέον μεταξὺ τῶν κατοίκων του ἐκείνων ὅσοι ζῶσι φανερὰ καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα πάντων. 'Εγὼ εἶμαι ἄσημος ἐργάτης, εἰς ὃν οὐδεὶς προσέχει, ἄνευ τινὸς προστάτου, ἄνευ φίλων, μεριμνώντων νὰ μοὶ εὕρωσιν ἐργασίαν. 'Η Μαριάννα Χάλκομβ εἶνε πρωτότοκός μου ἀδελφή, ἥτις μεριμνᾷ καὶ ἐργάζεται ἰδίαις χερσὶν εἰς πάντα τὰ οἰκιακὰ ἔργα. Κατὰ τὴν κρίσιν τινῶν, εἴμεθα ἀμφότεροι τὰ θύματα, καὶ οἱ ἐργάται ἐνταυτῷ, τολμηροτάτης ἀπάτης. 'Εκλαμβανόμεθα ὡς συνένοχοι τῆς Ἄννης Κάδερικ, τῆς παράφρονος, ἥτις διεκδικεῖ τὸ ὄνομα, τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τὴν ἀτομικότητα τῆς λαίδης Κλάϋδ, ἀποθανούσης πρὸ ὀλίγων μηνῶν.

Τοιαύτη εἶνε ἡ θέσις μας. Τοιαύτη εἶνε ἡ νέα κατάστασις μας, ὑφ' ἣν δέον νὰ μᾶς θεωρῶσιν οἱ ἀναγνῶσται τῆς παρούσης διηγήσεως ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἐπὶ πολλάς, παρὰ πολλὰς σελίδας.

Κατὰ τὴν λογικήν, κατὰ τὸν νόμον, κατὰ τὴν πεποίθησιν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων της, κατὰ πάσας τὰς διατυπώσεις, τὰς παραδεδεγμένας ὑπὸ τῆς πεπολιτισμένης κοινωνίας, ἡ Λαύρα λαίδη Κλάϋδ, ἀναπαύεται ὑπὸ τὴν γῆν, ἐν τῷ αὐτῷ τῆς μητρός της τάφῳ, εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Λίμμεριτζ. Διαγραφεῖσα, καίπερ ζῶσα εἰσέτι, ἐκ τῆς βίβλου τῶν ζώντων· ἡ θυγάτηρ τοῦ Φιλίππου Φαίρλη, ἡ σύζυγος τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάϋδ, ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ μόνον διὰ τὴν ἀδελφήν της καὶ δι' ἐμέ· ἀλλ' ἐκτὸς ἡμῶν τῶν δύο, διὰ πάντα τὸν λοιπὸν κόσμον, ἦτο νεκρά. Ἦτο νεκρὰ διὰ τὸν θεῖόν της, ὅστις τὴν ἀπεκήρυξεν· νεκρὰ διὰ τοὺς θεράποντας τῆς ἐπαύλεως, οἵτινες ἠρνήθησαν νὰ τὴν ἀναγνωρίσωσι, νεκρὰ διὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς δικαιοσύνης, οἵτινες μετεβίβασαν τὰ ὑπάρχοντά της εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ τὴν θείαν της· νεκρὰ διὰ τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφήν μου, αἵτινες μὲ ἐθεώρουν ὡς ἕρμαιον μιᾶς τυχοδιώκτιδος, ὡς θῦμα πλάνης· νεκρά, τέλος, διὰ τὴν κοινωνίαν, τὴν ἠθικήν, τὸν νόμον.

Καὶ ἐντοσούτῳ ζῇ! Ζῇ πτωχὴ καὶ ἀποκεκρυμμένη. Ζῇ, ἔχουσα ὡς προστάτην τὸν πτωχὸν καθηγητὴν τῆς ἰχνογραφίας, ὅστις ἀνέλαβε τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ νὰ ἐπαναγάγῃ αὐτὴν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν θέσιν, ἣν μεταξὺ τῶν ζώντων κατεῖχεν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μορφή της μοὶ ἐπεφάνη διὰ πρώτην φοράν, οὐδεμία ἆρά γε ὑποψία, βασιζομένη ἐφ' ὅσων ἐγίνωσκον περὶ τῆς ὁμοιότητος αὐτῆς πρὸς τὴν Ἄνναν Κάδερικ, μοὶ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν; Ὄχι· οὔτε σκιὰ ὑποψίας μοὶ ἐπῆλθεν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνήγειρε τὸν πέπλον της, παρὰ τὴν ἐπιτύμβιον ἐπιγραφήν, τὴν μαρτυροῦσαν περὶ τοῦ θανάτου της.

Προτοῦ νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος τῆς ἡμέρας ἐκείνης, προτοῦ νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἡ κατοικία τῆς οἰκογενείας της, ἐξ ἧς ἀπεδιώκετο, ἠμεῖς οἱ δύο ἀνεμνήσθημεν τῶν λόγων τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, οὓς ἐγὼ ἄλλοτε ἀπήγγειλα κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πρώτου ἀποχωρισμοῦ μας ἐν Λίμμεριτζ-Χάουζ: «'Εάν ποτε ἤθελε παρουσιασθῇ περίστασις, καθ' ἣν ἡ ἀφοσίωσις τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας μου δύναται νὰ σᾶς χαρίσῃ μίαν στιγμὴν εὐδαιμονίας, δύναται νὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ μίαν στιγμὴν θλίψεως, μοὶ ὑπόσχεσθε ὅτι δὲν θὰ λησμονήσητε τὸν πτωχὸν διδάσκαλόν σας τῆς ἰχνογραφίας;» Καὶ ἡ Λαύρα, ἥτις τανῦν μόλις ἐνεθυμεῖτο τὰς θλίψεις καὶ τοὺς φόβους πλησιεστέρας ἐποχῆς, ἐνεθυμεῖτο πιστότατα τοὺς λόγους τούτους καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀθωότητα, μὲ ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην ἐστήριζε τὴν κεφαλήν, ἣν ἐβάρυνεν ἡ συμφορά, ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀνδρός, ὅστις τοὺς εἶχε προφέρει. Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν, καθ' ἣν καλοῦσά με διὰ τοῦ ὀνόματός μου μοὶ ἔλεγε: «Βάλτερ, ἠθέλησαν νὰ μὲ ἀναγκάσωσι νὰ λησμονήσω τὰ πάντα, ἀλλ' ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι τὴν Μαριάνναν, ἐνθυμοῦμαι σέ!» κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐγώ, ὅστις τῇ εἶχα δωρήσει ἤδη ὁλόκληρον τὴν ἀγάπην μου, τῇ προσέφερα καὶ τὴν ζωήν μου, εὐχαριστῶν τὸν Θεόν, ὅστις διαφυλάξας αὐτήν, μὲ κατέστησεν ἱκανὸν νὰ τὴν ἀφιερώσω ὑπὲρ τῆς προσφιλοῦς ἐκείνης ἀτυχοῦς. Ναί, ἡ ὥρα ἣν προειδόμεν εἶχε φθάσει! Διὰ μέσου μυριάδων λευγῶν, δι' ἐρήμων καὶ δασῶν ὅπου ἔπεσον παρὰ τὸ πλευρόν μου πλεῖστοι σύντροφοί μου, εὐρωστότεροι ἐμοῦ, μὲ ὅλους τοὺς θανασίμους κινδύνους, οὓς εἰς τρεῖς διαφόρους περιστάσεις ἠδυνήθην νὰ διαφύγω, ἡ χείρ, ἡ ὠθοῦσα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν σκοτεινὸν δρόμον τοῦ μέλλοντος, μὲ ὡδήγησε νὰ φθάσω εἰς αὐτὴν τὴν προωρισμένην στιγμήν. Νῦν, ὅτε ἡ Λαύρα ἦτο ἐγκαταλελειμένη καὶ ἀποκεκηρυγμένη, συντετριμμένη ὑπὸ τῶν συμφορῶν, ἠλλοιωμένη εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ προκαλῇ τὸν οἶκτον, νῦν, ὅτε τῇ ἀφῄρεσαν τὴν κοινωνικήν της θέσιν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν μεταξὺ τῶν ζώντων θέσιν της, νῦν ἠδυνάμην, ἄνευ ἐλέγχου καὶ ἄνευ φόβου, ν' ἀποθέσω παρὰ τοὺς πόδας της τὴν ἀφοσίωσιν, ἣν τῇ ὑπεσχέθην, τὴν ἀφοσίωσιν ὁλόκληρον τῆς καρδίας μου, τῆς ψυχῆς μου, τῶν δυνάμεών μου. Χάρις εἰς τὰς δυστυχίας της, χάρις εἰς τὴν ἀπομόνωσίν της καὶ τὴν στέρησίν της ἀπὸ πάσης προστασίας, αὕτη ἐπὶ τέλους μοὶ ἀνῆκεν! Ὤφειλον νὰ τὴν ὑποστηρίζω, νὰ τὴν περιποιηθῶ, νὰ τὴν ἰατρεύσω. Ὤφειλον νὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ νὰ τὴν σέβωμαι ἐνταυτῷ ὡς πατὴρ καὶ ὡς ἀδελφός. Ὤφειλον νὰ τὴν ἐκδικήσω, ἀντὶ παντὸς κινδύνου, ἀντὶ πάσης θυσίας, ἀναλαμβάνων ἀγῶνα ἄπελπιν κατὰ τοῦ γοήτρου καὶ τῆς ἰσχύος τῆς ἀριστοκρατίας, ἐνισχυομένου

ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας καὶ ὡπλισμένων διὰ τῆς ἀπάτης, ν' ἀπολέσω τὴν ὑπόληψίν μου νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς φίλους μου, νὰ θυσιάσω τέλος, ἐν ἀνάγκῃ, τὴν ζωήν μου ἣν ἐξέθετον εἰς παντοίους ἐνδεχομένους κινδύνους.

Β'.

Καὶ νῦν ἡ θέσις μου καθωρίσθη Εἶνε γνωστὰ τὰ αἴτια, τὰ δικαιολογοῦντα τὴν διαγωγήν μου. Δέον ν' ἀναλάβωμεν κατὰ χρονολογικὴν τάξιν τὴν διήγησιν τῶν ὅσων συνέβησαν εἰς τὴν Μαριάνναν καὶ εἰς τὴν Λαύραν.

Θὰ ἐκθέσω τὰ συμβάντα τῆς τε μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης, ὄχι ὅπως μοὶ τὰ διηγήθησαν ἐκεῖναι, μὲ τὰς συχνὰς διακοπὰς καὶ μὲ τὴν ἀναπόφευκτον σύγχυσιν, ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τὴν ἁπλῆν καὶ λακωνικὴν σύνοψιν αὐτῶν, ἣν ὁ ἴδιος συνέταξα, οὐχὶ πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν, ἀλλὰ διὰ νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ὁδηγίαν τοῦ δικηγόρου, ὃν συμβουλεύομαι. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ κατορθώσωμεν ταχύτερον καὶ εὐεξηγήτως νὰ διαχωρίσωμεν τὰ περίπλοκα νήματα τῶν διαφόρων γεγονότων.

Ἡ ἱστορία τῆς Μαριάννας ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ σημείου ὅπου ἀφῆκεν αὐτὴν ἡ ἐπιστάτρια τοῦ Μπλὰκ-οὐάτερ Πάρκ.

Ἀφοῦ ἡ κυρία Κλάϋδ ἀπῆλθεν ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ συζύγου της, ἡ ἀναχώρησίς της καὶ αἱ περιστάσεις, ὑφ' ἃς ἐγένετο, ἀνεκοινώθησαν βεβαίως ὑπὸ τῆς ἐπιστατρίας εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ. Μόλις μετά τινας ἡμέρας — ἕνεκα δὲ ἐλλείψεως γραπτῶν ἀπομνημονευμάτων ἡ κυρία Μίτσελσον ἀδυνατεῖ νὰ ὁρίσῃ ἐπακριβῶς μετὰ πόσας — ἐπιστολὴ γεγραμμένη παρὰ τῆς κυρίας Φόσκου ἀνήγγειλε τὸν αἰφνίδιον θάνατον τῆς κυρίας Κλάϋδ, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόμητος. Ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἐπιστολὴ δὲν ἔφερεν ἡμερομηνίαν, ὅθεν ἀπέμενεν εἰς τὴν διάκρισιν τῆς κυρίας Μίτσελσον ν' ἀποκαλύψῃ ἀμέσως εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ τὴν ἀπαίσιον εἴδησιν ἢ ν' ἀναβάλῃ τὴν ἀνακοίνωσιν αὐτῆς, ἕως ὅτου ἡ ὑγεία τῆς ἀσθενοῦς ἤθελε καταστῇ ἀκμαιοτέρα.

Ἀφοῦ συνεβουλεύθη τὸν κύριον Δάουσον—ὅστις ἀσθενῶν ἐπίσης δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπαναλάβῃ ἀμέσως τὰς εἰς Μπλὰκ-οὐάτερ Πὰρκ ἐπισκέψεις του—ἡ κυρία Μίτσελσον, κατὰ προτροπὴν καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἰατροῦ, ἀνεκοίνωσε τὴν θλιβερὰν εἴδησιν, τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς ἀφίξεως τῆς ἐπιστολῆς ἢ τὴν ἐπαύριον. Περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψω ἐνταῦθα ἀναγράφων τίνι τρόπῳ ἤκουσεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ τὴν εἴδησιν περὶ τοῦ θανάτου τῆς ἀδελφῆς της. Πρὸς τὸν σκοπόν, ὃν νῦν προτίθεμαι, ἀρκεῖ μόνον νὰ εἴπω ὅτι ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους ἑβδομάδας διετέλεσεν εἰς κατάστασιν, μὴ ἐπιτρέπουσαν αὐτῇ νὰ ταξειδεύσῃ. Μετὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀνεχώρησεν εἰς Λονδῖνον, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἐπιστατρίας. Αὐτόθι ἀπεχωρίσθησαν, ἀφοῦ ἡ κυρία Μίτσελσον ἐθεώρησε καλὸν ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ τὴν διεύθυνσίν της, διὰ νὰ δύνανται νὰ ἔχωσιν ἀνταπόκρισιν, ἂν ἤθελε παρουσιασθῇ ἀνάγκη.

Ἀφοῦ ἀπεχωρίσθη τῆς ἐπιστατρίας ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, μετέβη κατευθεῖαν εἰς τὸ γραφεῖον τῶν κυρίων Γίλμωρ καὶ Κάϋρλ διὰ νὰ συμβουλευθῇ, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ κ. Γίλμωρ, τὸν δεύτερον τῶν συνεταίρων. Ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν κύριον Κάϋρλ ἰδέαν τινά, ἣν δὲν ἠθέλησε ν' ἀνακοινώσῃ εἰς κανένα, οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν κυρίαν Μίτσελσον, τουτέστι τὰς ὑποψίας, ἃς συνέλαβε, συνεπείᾳ τῶν περιστάσεων, καθ' ἃς, ὡς ἐβεβαιοῦτο, ἐπῆλθεν ὁ θάνατος τῆς κυρίας Κλάϋδ. Ὁ κύριος Κάϋρλ, ὅστις πλέον ἢ ἅπαξ παρέσχε δείγματα τῆς ἐπιθυμίας ἣν εἶχε νὰ φανῇ χρήσιμος πρὸς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ, ἀνεδέχθη νὰ λάβῃ αὐτός, ἄνευ χρονοτριβῆς πάσας, τὰς πληροφορίας, ἃς τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐπιτύχῃ ὁ ἐξαιρετικὸς καὶ ἐπικίνδυνος χαρακτὴρ τῆς προτεινομένης αὐτῷ ἀνακρίσεως.

Διὰ νὰ ἐξαντλήσω, πρὶν ἢ προβῶ περαιτέρω, ὁλοσχερῶς τὸ μέρος τοῦτο τῆς διηγήσεως, προσθέτω ὅτι, ὅτε ὁ κύριος Κάϋρλ ἐνεφανίσθη ἐν ὀνόματι τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ὅπως συνάξῃ πάσας τὰς πληροφορίας, τὰς ἀναγομένας εἰς τὸν θάνατον τῆς κυρίας Κλάϋδ καὶ αἵτινες δὲν εἶχον ἀκόμη περιέλθει εἰς γνῶσιν τῆς ἀδελφῆς της, ὁ κόμης Φόσκος ἐφάνη πρόθυμος νὰ τῷ παράσχῃ πᾶσαν τὴν δυνατὴν εὐκολίαν. Ὁ κύριος Κάϋρλ συνωμίλησε μετὰ τοῦ ἰατροῦ κ. Γούδρικ καὶ μετὰ τῶν δύο ὑπηρετριῶν. Μὴ ὑπάρχοντος ἑτέρου, μέσου ὅπως ὁρισθῇ ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ τῆς ἐκ Μπλὰκ-οὐάτερ Πὰρκ ἀναχωρήσεως τῆς κυρίας Κλάϋδ, αἱ μαρτυρίαι τοῦ ἰατροῦ καὶ τῶν δύο γυναικῶν, αἱ ἐπιβεβαιοῦσαι καθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας τὰς αὐθορμήτους διαβεβαιώσεις τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσσης Φόσκου, ἐνέπνευσαν εἰς τὸν κύριον Κάϋρλ στερρὰν πεποίθησιν. Ἐξ ἀνάγκης ἐδέησε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ ἄμετρος θλῖψις, ἣν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐδοκίμασεν ἕνεκα τοῦ θανάτου τῆς ἀδελφῆς της, ἐπεσκότισεν οἰκτρῶς τὴν κρίσιν της καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῇ ἔγραψεν ὅτι αἱ μυσαραὶ ὑποψίαι, ἃς ὑπηνίχθη πρὸς αὐτὸν λαλοῦσα, ἦσαν, κατὰ τὴν κρίσιν του, ἐντελῶς ἀνυπόστατοι. Οὕτως ἤρξατο καὶ οὕτως ἔληξεν ἡ ἔρευνα, ἣν ἀνέλαβεν ὁ συνέταιρος τοῦ κ. Γίλμωρ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐπέστρεψεν εἰς Λίμμεριτζ καὶ ἐκεῖ συνήγαγε πάσας τὰς ἐπιπροσθέτους πληροφορίας, ὅσας ἠδυνήθη νὰ συλλέξῃ.

Ὁ κύριος Φαίρλη ἔμαθε τὸ πρῶτον παρὰ τῆς ἀδελφῆς του, κομήσσης Φόσκου, τὴν εἴδησιν περὶ τοῦ θανάτου τῆς ἀνεψιᾶς των, καὶ ἡ ἐπιστολὴ ὡσαύτως, δι' ἧς τῷ ἀνεκοινώθη ἡ εἴδησις αὕτη, δὲν περιεῖχε καμμίαν ἀκριβῆ πληροφορίαν ὡς πρὸς τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ συμβάντος. Συγκατένευσεν εἰς τὴν παρὰ τῆς ἀδελφῆς του γενομένην πρότασιν, ὅπως ἡ νεκρὰ ἐνταφιασθῇ εἰς τὸν τάφον, ἔνθα ἀνεπαύετο ἡ μήτηρ της, ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ Λίμμεριτζ. Ὁ κόμης Φόσκος συνώδευσε τὸ πτῶμα μέχρι τῆς Κώμβερλανδ καὶ παρευρέθη εἰς τὴν κηδείαν, γενομένην τὴν 30ὴν Ἰουλίου ἐν Λίμμεριτζ. Ταύτην ἠκολούθησαν εἰς ἔνδειξιν ὑπολήψεως καὶ σεβασμοῦ πάντες οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου καὶ τῶν περιχώρων. Τὴν ἐπαύριον, ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ μνημείου, τοῦ ἀνεγειρομένου ἤδη ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς κυρίας Φαίρλη, ἐχαράχθη ἐπιγραφὴ συντεθεῖσα, ὡς ἐλέγετο, ὑπὸ τῆς θείας τῆς θανούσης καὶ ὑποβληθεῖσα προηγουμένως ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ κυρίου Φριδερίκου Φαίρλη.

Τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας καὶ τὴν ἑπομένην ὁ κόμης Φόσκος ἐφιλοξενήθη ἐν Λίμμεριτζ-Χάουζ, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε χώραν συνέντευξίς τις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κυρίου Φαίρλη, συνεπείᾳ ῥητῶς ἐκδηλωθείσης ὑπὸ τοῦ τελευταίου ἐπιθυμίας. Συνεκοινώνησαν πρὸς ἀλλήλους μόνον δι' ἐπιστολῶν καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου ὁ κόμης Φόσκος κατέστησε γνωστὰς εἰς τὸν κύριον Φαίρλη τὰς λεπτομερείας τῆς τελευταίας ἀσθενείας καὶ τοῦ θανάτου τῆς κυρίας Κλάϋδ. Ἡ περιέχουσα ταύτας ἐπιστολὴ οὐδὲν νέον προσέθετεν εἰς τὰ ἤδη γνωστά, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος αὐτῆς ὑπῆρχε παράγραφος ἀξιοσημείωτος, ὡς ἀφορῶν εἰς τὴν Ἄνναν Κάδερικ.

Ἡ οὐσία, τῆς περὶ ἧς πρόκειται παραγράφου ἦτο περίπου ἡ ἑξῆς:

Ἐν ἀρχῇ ἐπληροφορεῖτο ὁ κύριος Φαίρλη ὅτι ἡ Ἄννα Κάδερικ —περὶ ἧς ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἠδύνατο νὰ δώσῃ πληρεστέρας πληροφορίας μετὰ τὴν εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ ἐπιστροφήν της— ἀνευρέθη καὶ συνελήφθη εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μπλὰκ - οὐάτερ Πὰρκ καὶ ὅτι παρεδόθη ἐκ νέου εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ ἰατροῦ, ἐκ τοῦ καταστήματος τοῦ ὁποίου εἶχε κατορθώσει πρό τινος νὰ δραπετεύσῃ.

Τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ὑστερογράφου. Τὸ δεύτερον μέρος αὐτοῦ καθίστα γνωστὸν εἰς τὸν κύριον Φαίρλη, ὅτι ἡ διανοητικὴ πάθησις τῆς Ἄννας Κάδερικ ἐχειροτέρευσεν ἐξ αἰτίας τῆς πλήρους ἐλευθερίας, εἰς ἣν ἐπί τινα καιρὸν ἀφέθη· ὅτι τὸ μίσος αὐτῆς καὶ ἡ μανιώδης πρὸς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ δυσπιστία της, ἅτινα ἦσαν πρὸ καιροῦ τὰ χαρακτηριστικὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας της, ὑφίσταντο ἀκόμη, ἀλλ' ὑπὸ νέαν μορφήν. Ἡ τελευταία ἰδέα, ἣν εἶχε συλλάβει τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο πλάσμα κατὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ἦτο τὸ νὰ τὸν ἐνοχλῇ καὶ νὰ τὸν ζημιώνῃ— φρονοῦσα ταυτοχρόνως ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ ἐτύγχανε πλείονος σεβασμοῦ ἐκ μέρους τῶν λοιπῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν φυλάκων αὐτῶν — προσπαθοῦσα νὰ πείσῃ τοὺς περὶ αὐτήν, ὅτι ἦτο ἡ ἀποθανοῦσα σύζυγος τοῦ βαρωνέτου. Τὸ παράδοξον τοῦτο σχέδιον συνέλαβε προφανῶς μετὰ τὴν κρυφίαν συνέντευξιν, ἣν κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τῆς κυρίας Κλάϋδ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἔκτακτον ὁμοιότητα, τὴν ὑφισταμένην κατὰ σύμπτωσιν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἀποθανούσης κυρίας. Ἦτο πάντη ἀπίθανον ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ δραπετεύσῃ ἐκ νέου ἐκ τοῦ καταστήματος· ἦτο ὅμως ἐνδεχόμενον νὰ εὕρῃ μέσον, ὅπως ἐνοχλῇ διὰ συχνῶν ἐπιστολῶν τοὺς συγγενεῖς τῆς κυρίας Κλάϋδ, ἐπὶ τοιαύτῃ δὲ ὑποθέσει ὁ

κύριος Φαίρλη προειδοποιεῖτο δεόντως διὰ νὰ γινώσκῃ ποίαν σημασίαν ὤφειλε ν' ἀποδώσῃ εἰς ταύτας.

Τὸ οὕτω πως συντεταγμένον ὑστερόγραφον ἐπεδείχθη εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ, ἅμα τῇ ἐκ Λίμμεριτζ ἐπιστροφῇ της. Ἐγένετο ἐπίσης κάτοχος τῶν ἐνδυμάτων, ἅτινα ἡ κυρία Κλάϋδ ἔφερε, καθὼς καὶ διαφόρων ἀντικειμένων ἀνηκόντων αὐτῇ, ἅτινα ἔπεμψεν ἡ κόμησσα Φόσκου εἰς Κώμβερλανδ, ἐπιμελῶς συνάζασα αὐτά.

Τοιαύτη ἦτο ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων, ὅτε κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Σεπτεμβρίου ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐπέστρεψεν ἐκ Λίμμεριτζ.

Μετ' ὀλίγον ἠναγκάσθη νὰ οἰκουρήσῃ ἕνεκα νέας ὑποτροπῆς τῆς νόσου αὐτῆς, διότι αἱ φυσικαὶ αὐτῆς δυνάμεις, ἀρκούντως ἤδη ἐλαττωθεῖσαι, δὲν ἠδύναντο ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὴν βασανίζουσαν αὐτὴν λύπην. Ὅτε ἀνέρρωσε, μετὰ ἕνα περίπου μῆνα, αἱ ὑποψίαι της ὑφίσταντο ἀκόμη ἀκλόνητοι. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἤκουσε νὰ γίνηται ποσῶς λόγος περὶ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάϋδ· ἀπεναντίας ἔλαβε πολλὰς ἐπιστολὰς τῆς κυρίας Φόσκου, ἐν αἷς διὰ λίαν φιλοστόργων φράσεων ἐξ ὀνόματος αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της, ἐζήτει πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῆς ὑγείας τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ εἰς ταύτας ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἔδωκεν ἐντολὴν κρυφίως νὰ ἐπιτηρῶσι τὴν ἐν Σαίντς - Τζὼνς - Γοὺδ οἰκίαν καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων.

Ἀλλ' οὐδὲν τὸ ὕποπτον ἀνεκαλύφθη. Τὴν αὐτὴν ἔκβασιν ἔσχον καὶ αἱ ἕτεραι ἔρευναι, κρυφίως γενόμεναι κατόπιν ὡς πρὸς τὴν κυρίαν Ριοὺμπελ. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶχε φθάσει εἰς Λονδῖνον πρὸ ἓξ περίπου μηνῶν μετὰ τοῦ συζύγου της. Οὗτος προήρχετο ἐκ Λυῶνος καὶ ἐνῴκιασεν οἰκίαν κειμένην παρὰ τὴν πλατείαν *Λείσεστερ* καὶ διεσκεύασεν αὐτὴν καταλλήλως, ὅπως καταλύωσιν ἐν αὐτῇ τινὲς τῶν ξένων, οἵτινες βεβαίως θὰ συνέρρεον ἄφθονοι εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ἀγγλικοῦ κράτους, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκθέσεως τῆς προαγγελθείσης διὰ τὸ ἔτος 1851. Οὐδὲν ἐπίψογον περὶ τοῦ συζύγου καὶ τῆς συζύγου ἐγίνωσκον οἱ γείτονες. Ἐθεωροῦντο ἄνθρωποι εἰρηνικοὶ καὶ ἐπλήρωνον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τακτικώτατα τοὺς μετ' αὐτῶν συναλλασσομένους. Τέλος ἐγένοντο ἔρευναι καὶ περὶ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάϋδ. Εἶχεν ἐγκαταστῆ οὗτος εἰς Παρισίους καὶ διῆγεν αὐτόθι βίον ἥσυχον, συναναστρεφόμενος ὅμιλον φίλων Ἄγγλων τε καὶ Γάλλων.

Ἀποτυχοῦσα πανταχοῦ, ἀλλὰ μὴ δυναμένη νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ μεταβάλῃ γνώμην ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἀπεφάσισε κατόπιν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ κατάστημα, ὅπου ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε καθειρχθῆ διὰ δευτέραν φορὰν ἡ Ἄννα Κάδερικ. Ἡ γυνὴ αὕτη ἄλλοτε τῇ εἶχεν ἐμπνεύσει ζωηρὰν περιεργίαν, ἐνδιεφέρετο δ' ἐπὶ πλέον νῦν νὰ βεβαιωθῇ ἂν πράγματι ἡ Ἄννα Κάδερικ ὑπεκρίνετο ὅτι ἦτο ἡ κυρία Κλάϋδ, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον—ἐπὶ τῇ ὑπόθέσει ὅτι τοῦτο ἦτο ἀληθὲς—ν' ἀνακαλύψῃ τίνα ἦσαν τὰ πραγματικὰ αἴτια, τὰ παρακινοῦντα τὴν ταλαίπωρον νεάνιδα νὰ ἐπιζητῇ τοιοῦτον δόλον.

Ἂν καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ κόμητος Φόσκου πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη δὲν περιείχετο ἡ διεύθυνσις τοῦ φρενοκομείου, ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ δὲν ἠμποδίσθη ἐκ τῆς οὐσιώδους ταύτης παραλείψεως, καθότι ὅτε ὁ Χαρτραΐτ ἐπανεῦρεν ἐν Λίμμεριτζ τὴν Ἄνναν Κάδερικ, ἐπληροφορήθη περὶ τοῦ μέρους ἔνθα ἔκειτο τὸ ῥηθὲν κατάστημα, ἡ δὲ δεσποινὶς Χάλκομβ ἔλαβε σημείωσιν εἰς τὸ Ἡμερολόγιόν της ὁμοῦ μὲ ἄλλας τινὰς πληροφορίας περὶ τῆς συνδιαλέξεως, ἀκριβῶς ὡς ἤκουσεν αὐτὰς ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χαρτραΐτ.

Ἑπομένως εὑροῦσα τὴν δεύθυνσιν ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ της, παραλαβοῦσα δὲ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη, καθὼς καὶ μίαν ἄλλην συστατικήν, ἥτις ἠδύνατο νὰ τῇ χρησιμεύσῃ, ἀνεχώρησε μόνη, μεταβαίνουσα εἰς τὸ φρενοκομεῖον τὴν 14ην Ὀκτωβρίου.

[Ἕπεται συνέχεια].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

—Ἀ! εἶπε καθ'ἑαυτὸν ὁ Βουσύ, ἡ λευκὴ ἵππος . . . ἡ ἀπαχθεῖσα γυνή . . . Βεβαίως θ'ἀκούσω τρομερὰν τινα ἱστορίαν.

Ἀπέμαξε δὲ τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον αὐτομάτως εἶχε καλυφθῆ ὑπὸ ἱδρῶτος.

— Κυρία, εἶπε τέλος ὁ Μονσορώ, μὴ ἐλπίζητε νὰ παρατείνητε ἐπὶ πολὺ μετ'ἐμοῦ τὸ μέρος καταδιωκομένης καὶ θύματος· εἴσθε εἰς Παρισίους καὶ εἰς τὴν οἰκίαν μου· ἐπὶ πλέον δ' εἴσθε ἡ κόμησσα δὲ Μονσορώ, δῆλα δὴ σύζυγός μου.

— Ἐὰν εἶμαι σύζυγός σας, διατί ἀρνεῖσθε νὰ με φέρετε πρὸς τὸν πατέρα μου; διατί ἐξακολουθῆτε νὰ με κρύπτητε ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου ;

—Ἐλησμονήσατε τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιοῦ, κυρία ;

— Μ' ἐβεβαιώσατε ὅτι, γενομένη σύζυγός σας, οὐδὲν εἶχον ἐξ αὐτοῦ νὰ φοβηθῶ.

— Δῆλα δή ; . .

— Μοὶ τὸ ἐβεβαιώσατε.

— Ἀλλὰ πρέπει, κυρία, νὰ λάβω εἰσέτι τινὰς προφυλάξεις.

— Λοιπόν, κύριε, λάβετε αὐτὰς τὰς προφυλάξεις καὶ ἔλθετε νὰ μὲ ἴδητε, ἀφοῦ λάβητε αὐτάς.

— Ἄρτεμις, εἶπεν ὁ κόμης, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία προφανῶς ἐπληροῦτο ὀργῆς, Ἄρτεμις, μὴ παίζητε μὲ τὸν ἱερὸν δεσμὸν τοῦ γάμου. Εἶναι συμβουλή, τὴν ὁποίαν σᾶς δίδω.

— Κατορθώσατε, κύριε, νὰ μὴ δυσπιστῶ πρὸς τὸν σύζυγον καὶ θὰ σεβασθῶ τὸν γάμον!

— Ἐνόμιζον ὅμως, ὅτι, καθ' ὃν τρόπον προσηνέχθην πρὸς ὑμᾶς, ἐγενόμην ἄξιος πάσης τῆς ἐμπιστοσύνης ὑμῶν.

— Κύριε, φρονῶ, ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν δὲν ὡδήγησεν ὑμᾶς μόνον τὸ συμφέρον μου ἢ, ἐὰν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἡ τύχη ὑπηρέτησεν ὑμᾶς καλῶς.

— Ὦ ! αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια , ἀνεφώνησεν ὁ κόμης, εἶμαι εἰς τὸν οἰκόν μου, εἶσθε σύζυγός μου, ἐὰν δ'ἔτι ὁ ᾅδης προσέλθῃ βοηθός σας, θὰ μείνω ἐδῶ τὴν νύκτα ταύτην.

Ὁ Βουσὺ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του καὶ ἐπροχώρησεν ἓν βῆμα, ἀλλὰ δὲν προέλαβε νὰ ἐξέλθῃ.

Ἡ Ἄρτεμις, ἐξαγαγοῦσα τῆς ζώνης της ἐγχειρίδιον:

— Ἰδού, εἶπε πρὸς τὸν Μονσορώ,' ἰδοὺ πῶς ἀπαντῶ.

Πηδήσασα δ' ἐντὸς τοῦ θαλάμου, ἐν ᾧ εὑρίσκετο ὁ Βουσύ, ἔσυρε τὸν διπλοῦν μοχλὸν τῆς θύρας καί, ἐνῷ ὁ Μονσορὼ ἐξηντλεῖτο εἰς ἀπειλὰς καὶ ἔσειε τὴν θύραν διὰ τῶν χειρῶν του, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐὰν θραύσητε ἓν μόνον τεμάχιον τῆς θύρας ταύτης, μὲ γνωρίζετε, κύριε, θὰ μ' εὑρῆτε νεκρὰν ἐπὶ τῆς φλιᾶς.

— Ἡσυχάσατε, κυρία, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐναγκαλισθεὶς τὴν Ἄρτεμιν, θὰ εἴχετε ἕνα ἐκδικητήν.

Ἡ Ἄρτεμις παρ' ὀλίγον ἐκραύγαζε· πλὴν ἐνόησεν, ὅτι μόνος ἀπειλῶν αὐτὴν κίνδυνος ἦτο ὁ ἐκ τοῦ συζύγου της. Ἔλαβε, λοιπόν, ἀμυντικὴν στάσιν, ἀλλ' ἄφωνος· τρέμουσα, ἀλλ' ἀκίνητος. Ὁ Μονσορὼ ἐπειράθη νὰ βιάσῃ τὴν θύραν διὰ λακτισμάτων· εἶτα ὅμως, πεπεισμένος ὅτι ἡ Ἄρτεμις θὰ ἐπραγματοποίει τὴν ἀπειλήν της, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, τῆς ὁποίας ἔκλεισε θορυβωδῶς τὴν θύραν.

Ἠκούσθη δ' ὁ δοῦπος τῶν βημάτων του ἀπομακρυνόμενος καὶ ἐκλείπων εἰς τὴν κλίμακα.

— Ὑμεῖς ὅμως, κύριε, εἶπε τότε ἡ Ἄρτεμις πρὸς τὸν Βουσύ, ἀποσπασθεῖσα τῆς περιπτύξεως αὐτοῦ καὶ ὑποχωρήσασα ἓν βῆμα, τίς εἶσθε καὶ πῶς εὑρίσκεσθε ἐνταῦθα;

— Κυρία, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἀνοίξας ἐκ νέου τὴν διάμεσον θύραν καὶ γονυπετήσας πρὸ τῆς Ἀρτέμιδος, εἶμαι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἐσώσατε τὴν ζωήν. Πῶς θὰ ἠδύνασθε νὰ πιστεύσητε, ὅτι εἰσῆλθον εἰς τὴν ὑμετέραν οἰκίαν μὲ κακὴν πρόθεσιν ἢ ὅτι ἐπιβουλεύομαι τὴν τιμὴν ὑμῶν ;

Ἡ Ἄρτεμις ἀνεγνώρισεν αὐτόν.

— Ὦ ! ὑμεῖς ἐνταῦθα ; ἀνεφώνησε, συνενώσασα τὰς χεῖρας· ἦσθε ἐδῶ καὶ ἠκούσατε;

— Οἴμοι ! ναί, κυρία.

— Τίς ὅμως εἶσθε; τὸ ὄνομά σας, κύριε.

— Κυρία, εἶμαι ὁ Λουδοβίκος Κλερμών, κόμης Βουσύ.

— Ὁ Βουσύ, εἶσθε ὁ ἀνδρεῖος Βουσύ! ἀνεφώνησεν ἀφελῶς ἡ Ἄρτεμις, χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ ὁποίας χαρᾶς ἐπλήρου τὴν καρδίαν τοῦ νεανίου ἡ ἐπιφώνησις αὕτη. Ἀ! Γερτρούδη, ἐξηκολούθησεν, ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν ἀκόλουθόν της, ἥτις, ἀκούσασα τὴν κυρίαν της συνδιαλεγομένην, εἶχεν εἰσέλθει ἔντρομος· Γερτρούδη, οὐδὲν φοβοῦ-

μαι πλέον, διότι, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, θέτω τὴν τιμήν μου ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ εὐγενεστέρου καὶ ἐντιμοτέρου τῶν εὐπατριδῶν τῆς Γαλλίας.

Εἶτα, τείνασα τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν Βουσύ:

— Ἐγέρθητε, κύριε, εἶπε, γνωρίζω τίς εἶσθε· δέον νὰ μάθητε τίς εἶμαι ἐγώ.

ΙΓ'

Τίς ἦτο ἡ Ἄρτεμις Μεριδόρ.

Ὁ Βουσὺ ἠγέρθη ἐξεστηκὼς ἐκ τῆς εὐτυχίας του καὶ εἰσῆλθε μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἧς εἶχεν ἐξέλθει ὁ κύριος Μονσορώ.

Ἡ Ἄρτεμις ἦτο ἡλικίας δέκα ὀκτὼ ἢ δέκα καὶ ἐννέα ἐτῶν.

Ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν βλεμμάτων τοῦ Βουσὺ ἠσθάνετο ἑαυτὴν θαυμαζομένην καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀποσπάσῃ τὸν Βουσὺ τῆς ἐκστάσεώς του.

Ἐπὶ τέλους, ἐνόησεν, ὅτι ἔδει νὰ λύσῃ τὴν πολλὰ σημαίνουσαν ἐκείνην σιωπήν.

— Κύριε, εἶπεν, ἀπηντήσατε εἰς τὴν πρώτην τῶν ἐρωτήσεών μου καί μοι εἴπετε ὁποῖος εἶσθε, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τὴν δευτέραν, δῆλα δὴ πῶς εὑρίσκεσθε ἐνταῦθα.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐκ τῶν ὀλίγων λέξεων τῆς μετὰ τοῦ κυρίου Μονσορὼ συνδιαλέξεως ὑμῶν, τῶν ὁποίων ἀντελήφθην, ἐνόησα, ὅτι τὰ αἴτια τῆς ἐνταῦθα παρουσίας μου θὰ προέκυπτον φυσικῶς ἐκ τῆς ἀφηγήσεως, τὴν ὁποίαν εὐηρεστήθητε νὰ μοι ὑποσχεθῆτε. Δὲν μοὶ εἴπετε αὐθορμήτως πρὸ μικροῦ, ὅτι ἔμελλον νὰ μάθω τίς εἶσθε;

— Ὦ! ναί, κόμη, θέλω διηγηθῆ ὑμῖν τὰ πάντα, ἀπεκρίθη ἡ Ἄρτεμις· τὸ ὑμέτερον ὄνομα ἤρκεσε νὰ μοι ἐμπνεύσῃ πᾶσαν πίστιν, διότι ἤκουσα αὐτὸ πολλάκις προφερόμενον ὡς τὸ ὄνομα γενναίου ἀνδρός, εἰς τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ὁποίου ἠδύνατό τις νὰ ἐμπιστευθῇ.

Ὁ Βουσὺ προσέκλινεν.

— Ἐκ τῶν ὀλίγων, τὰ ὁποῖα ἠκούσατε, εἶπεν ἡ Ἄρτεμις, ἠδυνήθητε νὰ ἐννόησητε, ὅτι εἶμαι θυγάτηρ τοῦ βαρόνου Μεριδόρ, δῆλα δὴ κληρονόμος ἑνὸς τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἀρχαιοτέρων ὀνομάτων τῆς Ἀνδεγαυίας.

— Ὑπῆρξεν, εἶπεν ὁ Βουσύ, εἰς βαρόνος Μεριδόρ, ὅστις, καίτοι δυνάμενος νὰ σώσῃ τὴν ἐλευθερίαν του εἰς τὴν Παυίαν, παρέδωκε τὸ ξίφος του εἰς τοὺς Ἱσπανούς, ὅτε ἔμαθεν, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἠχμαλωτίσθη, καὶ ὅστις, αἰτησάμενος ὡς μόνην χάριν νὰ συνοδεύσῃ τὸν Φραγκίσκον Α' εἰς τὴν Μαδρίτην, συμμετέσχε τῆς αἰχμαλωσίας αὐτοῦ καὶ δὲν τὸν ἐγκατέλιπεν εἰμὴ ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν καὶ διαπραγματευθῇ περὶ τῶν λύτρων αὐτοῦ.

— Εἶναι ὁ πατήρ μου, κύριε· ἐὰν δέ ποτε εἰσέλθητε εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πύργου Μεριδόρ, θέλετε ἴδει τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου Α', γεγραμμένην ὑπὸ τοῦ διασήμου ζωγράφου Λεονάρδου δὲ Βίντση καὶ δωρηθεῖσαν τῷ πατρί μου εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀφοσιώσεώς του.

— Ἀ! τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἶπεν ὁ Βουσύ, οἱ πρίγκιπες ἤξευρον ν' ἀνταμείβωσι τοὺς ὑπηρέτας των.

— Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἐκ τῆς Ἱσπανίας, ὁ πατήρ μου ἐνυμφεύθη. Ἀλλὰ τὰ δύο πρῶτα τέκνα του, δύο υἱοί, ἀπέθανον. Ὁ βαρόνος Μεριδὸρ ἐλυπήθη ὑπερβολικῶς. Μετ' οὐ πολύ, ἀπέθανε καὶ ὁ βασιλεύς, ἡ δὲ λύπη τοῦ βαρόνου μετεβλήθη εἰς ἀπελπισίαν· ἐγκατέλιπε, λοιπόν, τὴν αὐλὴν μετά τινα ἔτη καὶ περιωρίσθη μετὰ τῆς συζύγου του εἰς τὸν πύργον Μεριδόρ. Ἐκεῖ ἐγεννήθην ἐκ θαύματος, μετὰ δεκαετίαν ἀπὸ τοῦ θανάτου τῶν ἀδελφῶν μου.

Τότε, πᾶσα στοργὴ τοῦ βαρόνου συνεκεντρώθη ἐπὶ τοῦ τέκνου τοῦ γήρατός του. Μετὰ τρία ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεώς μου, ἀπώλεσα τὴν μητέρα μου.

Ἡλικιώθην καὶ ἀνεπτύχθην ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ πατρός μου. Ἀφικόμην εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, χωρὶς νὰ ὑποπτεύσω τὴν ὕπαρξιν ἑτέρου κόσμου, πλὴν τῶν προβάτων, τῶν ταώ, τῶν κύκνων καὶ τῶν τρυγόνων μου, χωρὶς νὰ σκεφθῶ, ὅτι ὁ τοιοῦτος βίος ἔμελλε νὰ λάβῃ πέρας καὶ χωρὶς νὰ ἐπιθυμήσω τὸ πέρας αὐτοῦ.

Ὁ πύργος Μεριδὸρ περιεστοιχίζετο ὑπὸ ἐκτεταμένων δασῶν, ἀνηκόντων εἰς τὸν δοῦκα τοῦ Ἀνζιοῦ καὶ κατοικουμένων ὑπὸ ἐλάφων καὶ αἰγάγρων, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς κατεδίωκε καὶ οἵτινες, ἕνεκα τούτου, καθίσταντο ἥμεροι· τινὲς τούτων εἶχον συνειθίσει εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς μου καὶ προσήρχοντο ὅτε ἐκάλουν αὐτούς· ἐξ αὐτῶν μία ἔλαφος, προστατευομένη μου, εὐνοουμένη μου, ἡ Δάφνη, ἡ δυστυχὴς Δάφνη, ἐλάμβανε τὴν τροφήν της ἀπὸ τὰς χεῖράς μου.

Τὸ ἔαρ ἑνὸς ἔτους, δὲν εἶδον αὐτὴν ἐπὶ ἕνα μῆνα καὶ τὴν ἔκλαιον ὡς ἀπολεσθεῖσαν φίλην, ὅτε ἐπανεῖδον αὐτήν, παρακολουθουμένην ὑπὸ δύο μικρῶν της.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Ὅτε ἐξήρχοντο τοῦ κήπου Λίψ, ὁ κύριος Βωμὰν προέτεινε περίπατον ἐφ' ἁμάξης εἰς Organerie, θελκτικὸν κῆπον, κείμενον εἰς τὸ ἄκρον τῆς δενδροστοιχίας τοῦ Robertsau. Ἦτο ἑβδόμη, ὅτε ἀνῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν Nuée-Bleue. Δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποχωρισθῶσι μετὰ τόσον ὡραῖον περίπατον· ὁ Γουλιέλμος καὶ ἡ μήτηρ του περιέμεναν ἵνα δειπνήσωσι. Προέπιον δὲ ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας. Τὴν ἑσπέραν, ἐνῷ ἡ Μαρία ἔπαιζε κλειδοκύμβαλον, ὁ δὲ Γουλιέλμος ἔσχεφε δειλῶς τὰς σελίδας, ἡ κυρία Ῥαζενωὲ ἔκαμε τὴν ποθητὴν ἐρώτησιν. Ὁ κύριος Βωμὰν δὲν εἶπεν οὔτε ναὶ οὔτε ὄχι· ἐζήτησεν ἡμέρας τινὰς σκέψεως, ἀλλὰ μετὰ τόνου, δι' οὗ εὐκόλως θὰ ἐμάντευέ τις τὴν ἀπάντησιν. Καὶ αὐτὸς ὁμοίως ἤθελε γαμβρὸν Στρασβούργιον, ἐν ἐλλείψει δὲ τοῦ ἀνεψιοῦ του, προθύμως ἤθελε καταφύγει εἰς τὸν Αἰμίλιον Μάς, τὸν υἱὸν τοῦ καθηγητοῦ, ὅστις κατῴκει εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν. Ἀλλ' ἡ σύζυγός του ἥρπασε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Γουλιέλμου καὶ τὴν ἐτελείωσεν ἐξ ἐφόδου.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ προσεχὴς γάμος τῆς Μαρίας Βωμὰν καὶ τοῦ Γουλιέλμου Ῥαζενωὲ ἐπισήμως ἠγγέλθη εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους. Ἔμαθον ταυτοχρόνως τὴν ἐπάνοδον τῆς κυρίας Βωέ, ἥτις συγκατετέθη νὰ καταθέση τὰ ὅπλα πρὸ τῆς σταθερᾶς καὶ ἀνηκούστου στάσεως τοῦ συζύγου της.

— Λοιπόν, Κύριε Βωμάν, τί λέγετε περὶ τούτου; Τολμᾶτε ἀκόμη νὰ ἰσχυρισθῆτε ὅτι ὁ Ἰωάννης Βωὲ ἀφίεται νὰ σύρηται ἐκ τῆς ῥινός;

— Ὄχι, παλαιέ μου φίλε, ἀπέδειξας ἐν ταύτῃ τῇ περιστάσει σταθερότητα, ἥτις θὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς τὰς μελλούσας γενεάς. Σὲ συγχωρῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας, διότι, ἐν ἐλλείψει τοῦ Αὐγούστου, εὗρον γαμβρὸν τέλειον· ἓν μόνον ἐλάττωμα ἔχει: δὲν εἶνε Γάλλος· ἀλλὰ δὲν δύναταί τις νὰ εὕρῃ εἰς ἓν ὅλας τὰς τελειότητας. Ἔπειτα ὁ Γουλιέλμος θ' ἀποκατασταθῇ ὁριστικῶς ἐν Στρασβούργῳ· οἱ ἔγγονοί μου λοιπὸν θὰ ἦναι Γάλλοι.

— Ἠξεύρεις, φίλε μου, τί θὰ κάμωμεν; Ἡ Μαρία καὶ ἡ Λουκία εἶνε ὡς δύο ἀδελφαί, πρέπει νὰ κάμωμεν καὶ τοὺς δύο γάμους ὁμοῦ ἢ μᾶλλον νὰ κάμωμεν ἕνα μόνον.

— Νομίζω ὅτι εἶνε καλὴ ἡ πρότασίς σου. Δὲν ἔχομεν τοὺς αὐτοὺς φίλους; ἐκεῖνοι, οὓς θὰ προσκαλέσῃς δὲν θὰ ἦναι ξένοι δι' ἐμέ. Εἰπέ μοι λοιπόν, Ἰωάννη, δὲν σὲ συγκινεῖ ὅταν συλλογίζησαι ὅτι θὰ γίνωμεν πάπποι. Ἡ ἰδέα αὕτη μὲ κάμνει νὰ δακρύω!

— Ἔ! ὄχι συγκινήσεις! Ἀφοῦ λοιπὸν εἴμεθα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἐλθὲ νὰ πίωμεν μίαν φιάλην ζύθου εἰς ὑγίειαν τῶν μελλόντων ἐγγόνων. Ἐν τούτοις θὰ ἐπίστευες ὅτι ἡ σύζυγός μου μοὶ ὡμολόγει σήμερον τὸ πρωί, ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ νὰ γείνῃ προμήτωρ τῇ ὑπεμειδία. Εἶνε νέα ἡ κυρία Βωέ, καίτοι πλησιάζει εἰς τὸ τεσσαρακοστόν. Σιωπή! Ἐὰν μὲ ἤκουε! Μεθ' ὅλα ταῦτα, προσέθηκεν ὁ ἀγαθὸς ἀνήρ, ἄξιοτ νὰ μὴ καταβιβάσῃ ἑαυτὴν τόσον ταχέως, εἶνε πάντοτε ὡραιοτάτη.

— Τότε ἀρχίζει νὰ ὑποτάσσηται· ἀπήντησεν ὁ Βωμὰν λησμονήσας νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ φίλου του.

— Ἡ σύζυγός μου ἔχει καλὴν ἀνατροφὴν καὶ φρονῶ ὅτι θὰ γνωρίζῃ νὰ κρύψῃ τὴν ἀποτυχίαν της ἄριστα, διὰ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι διετήρησε δῆθεν ἀγανάκτησιν. Ὁ Αὔγουστος θὰ δύναται νὰ σοὶ εἴπῃ ὅτι τὸν ὑποδέχεται μετὰ τῆς ἀβροτέρας φιλοφροσύνης. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὁ ἀνεψιός σου εἶνε ἀξιέραστον παιδίον, καὶ ἡ κυρία Βωέ, βλέπουσα αὐτὸ πλησιέστερον, θὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ ἄδικον τῶν προλήψεών της.

Εἰς τοῦτο ἠπατᾶτο. Ἐὰν ἡ κυρία Βωὲ ὑπεχώρησεν, ἐὰν εἰσῆλθεν εἰς Στρασβοῦργον, αὐτὸ τὸ ἔπραξε, διότι ἐπληροφορήθη ὡς πρὸς τὸν κ. Δεκαμπ λεπτομερείας τινάς, αἵτινες δὲν τῇ ἐπέτρεπον πλέον νὰ βλέπῃ ἐν αὐτῷ τὸν γαμβρὸν τῶν ὀνείρων της. Ἡ θέσις τοῦ νέου τραπεζίτου δὲν ἦτο ῥοδινή. Πρὸ ὀλίγου μάλιστα περιεπλέχθη διὰ μίαν, οὐχὶ πολὺ ὡραίαν ὑπόθεσιν, εἰς μονομαχίαν, εἰς ἣν δὲν ἔσχε καλὸν μέρος. Ἐθεώρησε λοιπὸν καλὸν νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο, ἀλλ' εὗρε καταλληλότερον νὰ φανῇ ὑποχωροῦσα, βεβαία ὅτι θὰ ζητήσῃ βραδύτερον τὴν ἀναμοιβὴν τῆς παραιτήσεώς της.

Ὑπελείπετο μόνον νὰ ὁρίσωσι τὸν χρόνον τῶν δύο γάμων. Ἐξέλεξαν δὲ πρὸς τοῦτο τὸν μῆνα Αὔγουστον. Οἱ νέοι εἶχον ἀκόμη ἡλικίαν διὰ νὰ περιμένωσιν.

Ὁ κ. Βωμὰν ἐθεώρησε πρέπον νὰ παρακαλέσῃ τὸν μέλλοντα γαμβρόν του νὰ ἐκλέξῃ νέον οἴκημα προσωρινῶς.

— Θὰ ἔρχησθε νὰ βλέπητε τὴν μνηστήν σας καθ' ἑκάστην, ἀγαπητέ μου Γουλιέλμε· ἀλλ' εἶνε προτιμότερον νὰ μὴ διαμένητε πλέον ἐν τῇ οἰκίᾳ μας. Ἄλλως τε πρέπει νὰ ἑτοιμάσω τὸ ἐνδιαίτημά σας. Θὰ καταλάβητε τὸ δεύτερον πάτωμα, τουτέστι τὸ σύνηθες δωμάτιόν σας καὶ τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ κυρίου Ἰωγγλερ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκμίσθωσις τελειώνει περὶ τὰ τέλη Ἰουλίου καὶ δὲν θὰ ἀνανεωθῇ.

Ἀπὸ τῆς ἐπαύριον ὁ Γουλιέλμος ἐγκατέλιπε τὴν ὁδὸν Nuée-Bleue διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Dôme, παρὰ γραίᾳ τινί, συγγενεῖ τῶν Βωμάν. Ἀλλ' ἤρχετο καθ' ἑκάστην εἰς τοὺς παλαιούς του ἐνοικιαστάς. Ὁ καιρός, ὃν δὲν διήρχετο εἰς τὸ γραφεῖον, ἀφιεροῦτο εἰς τὴν ἀγαπητήν του Μαρίαν.

Ὡς πρὸς τὴν κυρίαν Ῥαζενωέ, αὕτη ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν Στουτγάρδην ἄγουσαν καὶ θὰ ἐπανήρχετο διὰ τὸν γάμον μὲ τὸν σύζυγόν της καὶ τοὺς ἀδελφούς καὶ ἀδελφὰς τοῦ Γουλιέλμου.

Ε'

ΑΙΦΝΙΔΙΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Πολλάκις, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ πᾶν φαίνεται προσμειδιῶν ἡμῖν, ἐπέρχεται ἡ καταστροφή, καταθραματίζουσα τὰς γλυκυτέρας ἡμῶν ἐλπίδας.

Ἐσπέραν τινὰ ἀγγελία ταραχώδης διεδόθη αἰφνιδίως καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν. Μεγάλη ἔρις, προελθοῦσα ἐκ μηδαμινῶν αἰτίων, ἔμελλε νὰ παρεντεθῇ μεταξὺ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Πρωσσίας διὰ τὸ στέμμα τῆς Ἱσπανίας. Ὁ τὰς τύχας τῆς Γαλλίας κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου διέπων, κακῶς ἐμπνευσθεὶς καὶ κακῶς συμβουλευθείς, ἐδεικνύετο ἀπαιτητικώτερος τοῦ δέοντος. Τυφλωθεὶς ὑπὸ τῶν συμφερόντων τῆς δυναστείας του, λησμονήσας ὅ,τι ὤφειλεν εἰς τὴν χώραν, ἥτις διέπραξε σφάλμα παραδίδουσα εἰς τὰς ἀδεξίους αὐτοῦ χεῖρας τὴν τύχην της, ὑπερηφανεύετο καὶ ἔδυε τὰ ὦτα εἰς τὰς φιλοπάτριδας συμβουλὰς τῶν μᾶλλον διακεκριμένων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας, οἵτινες ὑπεδείκνυον αὐτῷ τοὺς κινδύνους πολέμου οὐχὶ λίαν συνετοῦ.

Ἐν συντόμῳ, ὡμίλουν περὶ πολέμου δυνατοῦ, σχεδὸν ἐπικειμένου, μεταξὺ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας. Ἡ ἰδέα τοῦ πολέμου ἐν γένει ἦτο μᾶλλον μισητὴ ἐν Ἀλσατίᾳ, πρὸ πάντων ἐν Στρασβούργῳ ἢ ἐν τῇ λοιπῇ Γαλλίᾳ· διότι ἐκεῖ κάλλιον ἢ ἀλλαχοῦ ἐγνώριζον τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ στρατιωτικοῦ ὀργανισμοῦ της. Ἐν Στρασβούργῳ οὐδεὶς ἠγνόει ὅτι οὐδὲν διεπράχθη ἀπὸ εἴκοσιν ἐτῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς θέσεως τῆς Ἀλσατίας κατὰ πάσης ἐπιδρομῆς.

Ὑπῆρξεν ἐν τούτοις στιγμὴ ἀνέσεως. Ἔπνευσεν ἄνεμος εἰρηνικός. Ἐπί τινας ἡμέρας ἐπίστευον ὅτι τὰ πάντα θὰ συνεβιβάζοντο. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον οὐδεμία πλέον ἔμενεν ἀμφιβολία ὅτι ὁ κακὸς δαίμων τῆς Γαλλίας ἔμελλε νὰ τὴν ἀφανίσῃ· ἐπέκειτο πόλεμος.

Πρωΐαν τινὰ ὁ Γουλιέλμος ἔλαβε διαταγὴν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Στουτγάρδην διὰ νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν Βυτεμβέργειον στρατόν. Ὁ δυστυχὴς νεανίσκος ἀπηλπίσθη. Νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Μαρίαν τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ συντελεσθῇ ἡ ἕνωσίς των, καὶ πρὸ τοιούτων ἐνδεχομένων, τῷ ἐφαίνετο τερατῶδες! Ἀλλ' ἐπρόκειτο ἀληθῶς περὶ γάμου; Ὁ πόλεμος, ὁ εἰδεχθὴς πόλεμος, δὲν περιέμενεν ἢ ἓν μόνον σημεῖον ἵνα σπείρῃ συμφοράς.

Ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ὁ Γουλιέλμος θὰ ἀνεχώρει τὴν ἐπαύριον λίαν πρωΐ. Οὐχ ἧττον ἠθέλησε νὰ διατρίψῃ τὴν τελευταίαν ἑσπέραν παρὰ τῇ μνηστῇ του. Ἦτο Τρίτη. Ὁ καιρὸς ἦτο ἐξαίρετος. Ὁ κ. Βωμὰν ὡδήγησε τὴν οἰκογένειάν του εἰς Broglie, ὄχι διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν μουσικήν, ἀλλὰ διὰ νὰ μάθῃ νέα. Ὅμιλος πολυπληθὴς συνωστίζετο τὴν ἑσπέραν ἐκείνην εἰς τὸν περίπατον· ἐζήτουν μετὰ τὸν πνιγηρὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας ὀλίγην ἀναψυχήν! Ἄλλως τε καὶ ἄλλη αἰτία εἵλκυεν ἐκεῖ πάντας. Διεδόθη ὅτι ἡ μουσικὴ ἤθελε παιανίσει τὴν Μασσαλιώτιδα, τὸν θούριον, ὃν οὐδεὶς ἀπὸ εἴκοσιν ἐτῶν ἤκουσε δημοσίᾳ. Δὲν ἐσημειοῦτο εἰς τὸ πρόγραμμα· ἀλλ' οἱ καλῶς πεπληροφορημένοι ὑπεστήριζον ὅτι οἱ μουσικοὶ τὴν ἐμελέτησαν ἐσπευσμένως.

Ἀλ! τῷ ὄντι τὴν ἀπῄτησαν ἐπιμόνως. Ὁ ἀρχιμουσικὸς ἐφάνη διστάζων ἐπὶ στιγμήν, ἔπειτα, ὑψώσας τὴν ῥάβδον του, ἔδωκε τὸ σημεῖον. Ὡμοίαζε πρὸς τὸν βρυχηθμὸν λέοντος ἐν τῇ ἀφρικανικῇ ἐρήμῳ. Ἀμέσως μεγάλη σιγὴ ἐπεκράτησε, παλμὸς ἐτάραξεν ἐκ τοῦ βάθους πάντων τὰς καρδίας, ἔπειτα εἶδος μανίας· ἕκαστος ἔψαλλεν, οἱ μὲν ἡμιφώνως, οἱ δὲ μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων. Ὁ δυστυχὴς Γουλιέλμος δὲν ἤξευρεν ὁποίαν στάσιν νὰ λάβῃ. Ἡ Μαρία ἦτο σοβαρά, ἄλαλος καὶ σύννους. Ὑπὸ τὸ νεανικόν της μέτωπον ἀνεγινώσκοντο ἀλγειναὶ σκέψεις, τὸ δὲ βλέμμα της ἀπέφευγε τὸ τοῦ μνηστῆρός της. Μίαν στιγμὴν ὁ Γουλιέλμος εἶδε τὸν Ἰούλιον διερχόμενον ἀπαίσιον, ζοφερόν. Τί ἐζήτει ἐκεῖ; Ἀναμφιβόλως νέαν τροφὴν διὰ τὸ μῖσός του.

Περὶ τὰς ἐννέα, ὅμιλος ἐξήρχετο ἐκ τῆς ὁδοῦ Mésange. Ἔμπροσθεν ἐκυμάτιζεν ἡ τρίχρους σημαία ὄπισθεν, ἄνθρωποί τινες ἐβάδιζον μὲ βῆμα ταχύ, φωνάζοντες: Ζήτω ἡ Γαλλία! καὶ ᾄδοντες.

Ὁ λαὸς ἔκπληκτος τοὺς παρετήρει διερχομένους. Φωναί τινες σπανιώταται ἠκούοντο. Οἱ λοιποὶ ἐσίγων.

Βεβαίως τὸ Στρασβοῦργον ἦτο ἕτοιμον ἵνα προσαγορεύσῃ τὴν Πατρίδα· ἀλλὰ νὰ χαιρετίσῃ τὸν πόλεμον διὰ φωνῶν χαρᾶς, οὐχί. Ἡ Μασσαλιώτις ἔλαβε πέρας ἐπὶ τῶν χειλέων των. Τοῦτο ἦτο κακὸς οἰωνὸς περὶ τοῦ μέλλοντος. Ὁ ὅμιλος ἀπεσύρθη ἐκπεπληγμένος ἀναμφιβόλως, διότι ἀπήντησε τοιαύτην ψυχρότητα, ἐνῷ ἤλπιζε νὰ ἀνταμειφθῇ ἀνευφημιῶν.

Ὁ Γουλιέλμος ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ πολὺ πρωΐ. Οἱ δύο μνηστῆρες εἶχον τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων. Ὁ πατὴρ ἐζήτησε νὰ τοὺς καθησυχάσῃ.

— Μπά! εἶπεν, ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς τὸ πᾶν θὰ τελειώσῃ, εἶνε πόλεμος κυβερνήσεως πρὸς κυβέρνησιν ἡ αἰτία τοῦ πολέμου εἶνε πλέον ἢ παράλογος, εἶνε γελοία· τὰ δύο ἔθνη ἐρίζουσιν ἐπὶ ματαίῳ. Μετὰ τὴν πρώτην συμπλοκήν, ἡ κοινὴ γνώμη τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ Ῥήνου θὰ ἐπιβάλῃ τὴν φρόνησιν εἰς τοὺς ἄφρονας, καὶ θὰ συνάψῃ τὴν εἰρήνην. Ὁ Γουλιέλμος θὰ ἐπανέλθῃ, καὶ ὁ γάμος θὰ γείνῃ τὸν Σεπτέμβριον.

Δυστυχὴς Βωμάν! ἡ γλῶσσά του μᾶς ἀναγκάζει νὰ ὑψώσωμεν τοὺς ὤμους σήμερον, ἀλλὰ τότε τί; ἐξ ἡμῶν δὲν εἶπε ταῦτά;

— Ἴδωμεν, Μαρία, ἐπανελάμβανε, μὴ ἀπελπίζεσαι τόσον. Χωρισμὸς ἑνὸς ἢ δύο μηνῶν εἶνέ τι τόσον φοβερόν;

— Ἀ! πάτερ, εἰς τοιαύτας περιστάσεις εἶνε φοβερός, φοβερός!.. ἀπεκρίθη ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἡ νεᾶνις, μὴ προσπαθῇς νὰ μᾶς παρηγορήσῃς...

Τὸ κοφάσιον, προκατειλημμένον ἐκ βάθους ψυχῆς, ἔβλεπε μακρότερον τοῦ πατρός του. Ἐν ἀπῄλπιζεν ὅτι ὁ Γουλιέλμος, ὁ μνηστήρ της, ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ λάβῃ τὰ ὅπλα κατὰ τῆς Γαλλίας. Ὁποία δήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ἔκβασις τοῦ πολέμου, καθ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, ἦτο φοβερόν, τῷ ὄντι... ἡ Μαρία εἶχε δίκαιον.

Ἐν τούτοις ἔκτακτος ἐνέργεια ἐπεκράτει ἐν Στρασβούργῳ. Ἑκάστην ἡμέραν οἱ συρμοὶ ἔφερον ἐκ Παρισίων, Λυὼν καὶ ἐκ τῆς Μεσημβρίας πολυάριθμα τάγματα, τὰ ὁποῖα διήρχοντο τὴν πόλιν φαιδρῶς, γοργῶς, καὶ ἀπήρχοντο νὰ διαμείνωσιν εἰς τοὺς στρατῶνας ἢ κάλλιον νὰ κατασκηνώσωσιν ἐπὶ τῶν κλιτύων. Οἱ ἀξιωματικοὶ παντὸς ὅπλου διέτρεχον τὰς ὁδούς, τὴν δὲ ἑσπέραν τὸ Broglie ἀπήστραπτεν ἐκ στρατιωτικῶν στολῶν παντὸς βαθμοῦ. Πάντες ἐπύρεσσον. Οὐδεὶς ἤθελε νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ταχείας ἐπιτυχίας· μερικοὶ πεπαιδευμένοι, οὓς ἐθεώρουν μὲ ὕψος ὑποπτον, διαμαρτυρόμενοι χωρὶς ἀμφιβολίαν, κατηγορήθησαν ὡς φίλα φρονοῦντες πρὸς τὸν ἐχθρόν. Οὕτω περιωρίζοντο εἰς ἁπλῆν τινα σιγήν, βλέποντες καλῶς ὅτι ἡ ἀνοησία ἑνὸς μόνου ἔμελλε νὰ προξενήσῃ τὴν ἀπώλειαν πάντων.

Ὁ στρατάρχης Μὰκ-Μαὼν ἦλθεν ἵνα λάβῃ τὴν διεύθυνσιν, αἱ μετὰ τῆς Γερμανίας σχέσεις διεκόπησαν. Ἡ ἐκ πλοίων γέφυρα, ἥτις ἀνέρχεται διὰ τοῦ Ῥήνου καὶ συνδέει τὸ Στρασβοῦργον μετὰ τῆς Γερμανίας διὰ τοῦ Kehl ἐπανήχθη. Μανθάνουσιν ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Kehl καὶ τῶν γειτονικῶν χωρίων ἀποσύρονται ἐσπευσμένως εἰς τὸν Μέλανα Δρυμόν. Ἀναμφιβόλως φοβοῦνται τὴν εἰσβολήν. Προφανῶς ἡ Γερμανία εἶνε ἀνήσυχος, καὶ ἀντὶ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἐπιτεθῇ, παρασκευάζεται πρὸς ἄμυναν ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἐδάφους. Ὁ πόλεμος λοιπὸν θὰ γείνῃ εἰς χώραν ἐχθρικήν, καὶ ἡ Ἀλσατία δὲν θὰ γνωρίσῃ τὰς δυστυχίας τῆς εἰσβολῆς.

Τὰ συντάγματα τῆς Ἀφρικῆς ἀφικνοῦνται ἐπίσης. Οἱ Τοῦρκοι τυγχάνουσιν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ ἰδιαιτέρως ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς. Ἔχουσι, τῇ ἀληθείᾳ, ὡραῖον ὕψος μὲ τὴν χαλκοειδῆ χροιάν των καὶ μὲ τὸ εὐκίνητον καὶ τολμηρὸν βάδισμά των.

Εἶνε ἀληθὴς λιτανεία εἰς τὸ στρατόπεδόν των. Οἱ ἀγαθοὶ πολῖται τοὺς θαυμάζουσιν ὁδηγοῦσι τὰς γυναῖκάς των καὶ τὰ τέκνα των ὡς εἰς θέαμα. Τοῖς διανέμουσι σιγάρα. Ὁ κ. Βωμὰν ἀδιαλείπτως διέρχεται ἐκεῖθεν, καὶ ἡ Μαρία διαλογίζεται παρατηροῦσα τὰ χαλκοειδῆ ταῦτα πρόσωπα, μή τις ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ μέλλων φονεὺς τοῦ μνηστῆρός της.

Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὰς ἡμέρας ἐκείνας τῆς προσδοκίας; Ἀνελογίζοντο ἐκ τῶν προτέρων τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νίκης. Στρατὸς τοσοῦτον ὡραῖος ἠδύνατό ποτε νὰ ἡττηθῇ; Εἰς ὥρας βραχυτάτας, φεῦ! καὶ πόσον ἀκριβὰ ἐπληρώσαμεν ἀργότερον.

Ἀλλὰ τί περιέμενον λοιπὸν οἱ στρατηγοί μας διὰ νὰ ἀρχίσωσι τὰς ἐχθροπραξίας; Δέκα πέντε ἡμέραι παρῆλθον ἀπὸ τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου, καὶ οὐδὲ βολὴ ὅπλου ἔπεσεν. Ἤξευρον ὅτι οἱ Γερμανοὶ συνεκέντρουν τὰς δυνάμεις των ἐσπευσμένως, ἄνω τῆς Wissemburg ἐν τῇ Bienenwald, πλησίον τῆς Lauterburg; δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιπέσωσι κατ' αὐτῶν ταχύτατα; Ἐπὶ τέλους διεδόθη ἡ εἴδησις περὶ τῆς μάχης τοῦ Saarbrük· ἦτο μικρόν τι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἦτο ἀρχή τις.

Τὴν 5 Αὐγούστου χωρικοὶ ἐκ Sultz διέτρεχον τὴν πόλιν ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων καὶ ὡς παράφρονες. Ὁ κ. Βωμὰν εὑρίσκετο ἀκριβῶς πρὸ τῆς διαβάσεώς των.

— Τί τρέχει; Τί συμβαίνει;

— Ἡττήθημεν!

— Ἀ! εἶναι ἀδύνατον!

— Ἡ Wissemburg πυροπολεῖται!

Οὐδεμία ἀμφιβολία ἐπετρέπετο πλέον. Εἴχομεν ἡττηθῆ· Ἀλλ' ἡ ἐκδίκησις δὲν ἠδύνατο νὰ βραδύνῃ. Ἡ πρώτη αὕτη ἧττα, διότι οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἧττα, ἐμπεριείχετο εἰς τὰ σχέδια τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ. Τί σκέπτονται εἰς τοιαύτας περιστάσεις;

Ὁ Μὰκ Μαὼν ἤθελε νὰ παρασύρῃ τὸν ἐχθρὸν εἰς μέρος τῆς ἐκλογῆς του. Ἀνήγγελλον μεγάλην μάχην διὰ τὴν ἐπαύριον.

Ὁ κ. Βωὲ καὶ τινες τῶν φίλων του ἀνεχώρησαν εἰς Haguenau, ἵνα ὦσι πλησιέστερον τοῦ τόπου τῆς μάχης καὶ μάθωσι ταχύτερον τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς. Καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν ἡ ἀνησυχία ὑπῆρξε μεγάλη ἐν τῇ πόλει. Πάντων αἱ ψυχαὶ εὑρίσκοντο ἐκεῖ, εἰς Wissemburg, μετὰ τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ὑπερησπίζοντο τὸ ἱερὸν ἔδαφος τῆς πατρίδος. Δὲν προέκειτο πλέον νὰ ἐπιτεθῶσι, φεῦ! ἀλλὰ νὰ ἀμυνθῶσιν. Ἤκουον ἐκ τῶν προχωμάτων τῆς Haguenau τὸν εὐκρινῆ καὶ ἀδιάκοπον κρότον τοῦ τηλεβόλου. Ἡ μάχη θὰ ἦτο πεισματώδης· ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ κωδωνοστασίου παρετήρουν τὸ ὕψωμα τῆς Gundstadt, ἄνω τῆς Wœrth. Οἱ Πρῶσσοι κατεῖχον αὐτὸ ἀπὸ πρωΐας καὶ ἑβομβοβόλουν πεισματωδῶς κατὰ τῆς Frœchsviller. Αἱ ὁδοὶ ἦσαν σκοτειναί. Εἰς τὰς θύρας οἰκιῶν τινων γυναῖκες παρεσκεύαζον μοτόν. Μεγάλη ἀνησυχία εἶχε καταλάβει πάντας περὶ τοῦ φιλοπάτριδος λαοῦ τῆς Haguenau. Οὐδὲν ἀλγεινότερον τοῦ νὰ εὑρίσκηταί τις πολὺ μακρὰν μάχης, ἢ ἐν τούτοις ἀκούει ἀρκετὰ εὐκρινῶς τὸν φρικώδη θόρυβον, ἵνα ἐκτιμήσῃ τὰς περιπετείας. Περὶ τὴν μεσημβρίαν, οἱ τοποθετηθέντες ἐν τῷ κωδωνοστασίῳ ἀνήγγειλαν ὅτι τὰ στρατεύματά μας παρέκαμπτον, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ τηλεβόλον ἠκούετο ἀριστερώτερον. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι οἱ Πρῶσσοι προεχώρουν. Περὶ τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν οἱ ἵπποι ἐπανήρχοντο ἄνευ ἀναβατῶν. Ἦτο κακὸς οἰωνός. Ἐπὶ τέλους, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, ἡ σύγχυσις εἰσέβαλεν εἰς Haguenau. Τὸ πᾶν ἀπώλετο.

Ἐπειδὴ αἱ εἰδήσεις ἐβράδυνον νὰ φθάσωσιν εἰς Στρασβοῦργον, ἡ ἀδημονία ηὔξησεν ἀμέσως. Ψευδεῖς, ἀλλ' ὡραῖαι εἰδήσεις ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν κακῶν. Περὶ τὴν δευτέραν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐφάνη ὁ κ. Βωὲ τρέχων εἰς τὴν νομαρχίαν. Ἐκ τοῦ θριαμβευτικοῦ ὕφους του ἐνόησαν ὅτι ἐπιτυχία τις ἠγγέλλετο. Τῷ ὄντι ἐφώναζε χωρὶς νὰ σταματήσῃ: «Γὰ πάντα βαίνουσι καλῶς· τὸ σχέδιον τοῦ Μὰκ-Μαὼν ἐπέτυχεν. Οἱ Πρῶσσοι συνελήφθησαν ὡς ἐν μυάγρᾳ. Ὁ βασιλικὸς πρίγκιψ ἐφονεύθη. Μέρος τῶν στρατευμάτων του ἠχμαλωτίσθη!»

— Ζήτω ἡ Γαλλία! ἀπεκρίνετο ὁ ὄχλος.

F. Diény.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ.Κ.Π. Ὀδησσόν. «Πάρεργα» Ῥοΐδου καὶ «Ἡμερολόγιον», ἐστάλησαν. — κκ Α. Τ. Πόρον, Π. Ρ. Τελώνην Βῶλον, Β. Α. Νεοχώριον, κυρίαν Εὐφ. Κ. Λεωνίδιον, Μ.χ. Β. Ἄρταν. Ἐλήφθησαν. — κ. Β.Ρ. Χανία. Βεβαίως, ἀφοῦ δὲν ἐφροντίσατε νὰ ἀνανεώσητε τὴν συνδρομήν Σας. — κ. Μ.χ. Κ. Χ. Μασσαλίαν. Δὰ γαλλικ. Γραμματοσήμων. — κ. Κ. Γ. Βραΐλαν. Ἐνεγράφη. Σᾶς γράφομεν ἰδιαιτέρως.

ΑΘΗΝΗΣΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ.3.